

TOIMEKSIANTONA ILTA-SANOMIEN KANSIKUVA

Taiteellinen liikkumavara Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuvissa

Ilta-Sanomien kansikuvaus

Koskela Leena

Opinnäytetyö
Kulttuuriala
Kuvataiteen koulutusohjelma
Kuvataiteilija (AMK)

2016

Kulttuuriala
Kuvataiteen koulutusohjelma
Kuvataiteilija (AMK)

Tekijä	Leena Koskela	Vuosi	2016
Ohjaaja(t)	Panu Pohjola, Eija Rajalin		
Työn nimi	Toimeksiantona Ilta-Sanomien kansikuva		
Sivu- ja liitesivumäärä	43 + 28		

Toiminnallinen opinnäytetyöni käsittelee Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuvan ottamista. Mistä kaikesta kansikuva koostuu, mitä seikkoja siinä pitää huomioida? Kansikuvaprosessia tarkastellaan vaiheittain, pohdin työssäni asioita, jotka vaikuttavat toisiinsa, kun kuvaa lähdetään tekemään. Tarkastelen aihetta sen parissa työskentelevien ihmisten näkökulmista, kuitenkin oman tekemiseni kautta.

Tarkastelen työprosessia kriittisesti ja pyrin löytämään ratkaisuja siinä syntyviin ongelmiin. Kriittisessä tarkkailussa ovat oma työskentelytapani ja Ilta-Sanomien kansikuvia varten otetut valokuvat. Työ vastaa kysymykseen: Millainen on taiteellinen liikkumavara Ilta-Sanomien viikonvaihteen pääkansissa?

Aihe oli itsestään selvä minulle, mikä vaikeutti sen tutkimista. Otin esille kolme kansikuvaustilannetta, jotka käsittelen tekstissä yksityiskohtaisesti. Kuvaustilanteet tapahtuivat opinnäytetyöprosessin aikana. Kansikuvien lähtökohdana ovat kauneus ja lehden myynti: halusin tarkastella löytyykö kuvista muutakin kuin pinta.

Opinnäytetyön teos-osaan kuului näyttely Etusivun tyttö (2016), joka koostui kansikuvaustilanteista otetuista valokuvista. Näyttelyssä olleet kuvat eivät ole lehden kanteen tarkoitettuja valokuvia.

Opinnäytetyötä tehdessäni jouduin pohtimaan kaikkea, mitä kansikuvan työstämisen aikana tapahtuu. Työn tuloksena sain tietynlaista selkeyttä kansikuvien kuvaamiseen jatkossa. Kansikuvan tekemisen uudestaan avaaminen ja läpikäyminen auttoi minua sisäistämään asioita paremmin.

Avainsanat Valokuvaus, kansikuva, lehtikuvaus

Muita tietoja Valokuvanäyttely Etusivun tyttö

School of Business and Culture
Degree Program in Visual Arts
Bachelor of Visual Arts

Author	Leena Koskela	Year	2016
Supervisor	Panu Pohjola, Eija Rajalin		
Commissioned by	Lapland University of Applied Sciences		
Subject of thesis	Cover photo of Ilta-Sanomat		
Number of pages	43 + 28		

This practice-based thesis study focuses on studying the cover photo of newspaper Ilta-Sanomat and the process through which the cover photo was created. The details that need to be considered during the process are discussed in this thesis study. The question that this study addresses is as follows: Is there any artistic latitude in Ilta-Sanomat weekend cover photos?

I deal with the cover photo process from the perspective of the people who are working in the process. However, I use my own photos and doing when dealing with the process. I examine critically the work process and I try to find solutions to the development and to solving the problems arising during the process.

The study problem consisted of the fact that the topic was so obvious to me, which made it challenging to study. I deal with three different photoshoot processes during the study. The starting point of the cover image is beauty and the sales of the magazine, i.e. I wanted to study the photographs for more features than just the surface.

The product part of this thesis study also includes a photo exhibition of Etusivun Tyttö, i.e. Frontpage Girl, which consisted of a photograph taken from the same situation in which the cover photos were taken. However, the photos that were on display at the exhibition were not used at the cover of Ilta-Sanomat magazine.

The final conclusion is that when doing my thesis study I was forced to reflect on everything that was happening around the cover illustrations. As a result, I acquired certain kind of clarity to produce cover illustrations in the future. Further, analysing and discussing features of cover illustrations helped me internalize the process.

School of Business and Culture
Degree Program in Visual Arts
Bachelor of Visual Arts

Key words	Photography, cover photo, press photography
Special remarks	The thesis includes the cover photos for the exhibition Etusivun tyttö.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	1
2	OPINNÄYTETYÖN TAVOITE, MERKITYS ALALLE JA TUTKIMUSONGELMAT	3
2.1	Tavoite ja merkitys alalle	3
2.2	Tutkimusongelmat ja tutkimuksen toteutus	3
3	ILTA-SANOMIEN HISTORIA	5
3.1	Kotiin kannetusta lehdestä irtonumeroksi	5
3.2	Miten lehteä myydään?	7
3.3	Brändi ja logo	8
3.4	Lööppi	9
3.5	Kohderyhmä	9
3.6	Kilpailija	11
4	TOIMEKSIANTONA ILTASANOMIEN KANSIKUVA	12
4.1	Suunnittelu	12
4.2	Kuvausaikataulu	13
4.3	Meikki ja tyyli	15
4.3.1	Haasteet	16
4.3.2	Meikki	17
4.3.3	Kuvaajan näkökulma	17
4.4	Kuvauspaikka	19
4.5	Tunnelma	20
4.6	Kuvaaminen ja kuvankäsittely	21
4.7	Kuvattavan ohjaus	25
5	MILLAINEN ON HYVÄ KANSIKUVA	26
5.1	Kansikuvaan vaikuttavat tekijät	26
5.2	Kansikuvan rakenne	27

5.3	Kansikuvan sommittelu	29
5.4	Kaunis dekoltee	30
6	ESIMERKKITAPAUKSET	30
6.1	Esimerkki 1	31
6.2	Esimerkki 2	34
6.3	Esimerkki 3	37
7	TAITEELLINEN LIIKKUMAVARA	41
8	POHDINTA	41
	LÄHTEET	42
	LIITTEET	44

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni on toiminnallinen, ja käsittelee kansikuvausta oman prosessini kautta. Toiminnallisessa opinnäytetyössä tavoitellaan käytännön toiminnan ohjaamista ammatillisessa kentässä, opastamista, toiminnan järjestämistä tai järjeistämistä. (Airaksinen & Vilka 2003, 9.)

Opinnäytetyöni käsittelee Iltä-Sanomien viikonvaihteen pääkansia ja sitä, onko niissä taiteellista liikkumavaraa. Kiinnostukseni tähän aiheeseen tuli työni kautta. Olen kuvannut Iltä-Sanomille useita kansia ja tehnyt monia erilaisia kansikuvauksia. Iltä-Sanomien kannet ovat lähes jokaiselle suomalaiselle tuttu näky, ja lähes kaikki tietävät, miltä ne näyttävät ja myös olettavat niiden näyttävän tietynlaiselta. Se mitä tapahtuu ennen kuin lehti nähdään kaupan lehtitelineessä, onkin monelle tuntematon alue.

Tässä työssä tutkin pelkästään Iltä-Sanomien viikonvaihteen kansia. Olen kuvannut paljon kansikuvia Iltä-Sanomien liitteisiin, kuten Tv-lehteen, Sunnuntaihin, PS-liitteeseen, Urheilusanomiin ja erikoisliitteisiin. Halusin rajata tutkimusaiheeni yhteen kohteeseen eli viikonvaihdenumeron kanteen, jossa taiteellista liikkumavaraa on luultavasti vähiten.

Toiminnallisen opinnäytetyön tulisi olla työelämälähtöinen, käytännönläheinen, tutkimuksellisella asenteella toteutettu ja riittävällä tasolla alan tietojen ja taitojen hallintaa osoittava (Airaksinen & Vilka 2003, 10). Kerron opinnäytetyössäni siitä, mitä ”kulissien” takana tapahtuu, mitkä asiat vaikuttavat toisiinsa ja kuinka monesta asiasta itse kansikuva koostuu.

Tutkimuksessani käytän omia kuvia ja kuvaustilanteita esimerkkeinä. Olen haastatellut opinnäytetyötäni varten henkilöitä, jotka ovat myös merkittävässä roolissa kansikuvan tekoprosessissa: meikkaaja-stylistiä, valokuvaajaa ja kannen ulkoasuvastaavaa.

Tutkin oman tekemisprosessini eli kuvaamisen ja kuvien kautta, miten toteuttaa Iltä-Sanomien kansikuva ja miten prosessi etenee, mitä ongelmia ja haasteita tulee vastaan kuvausten aikana, ja millaisia ratkaisuja ongelmiin olen löytänyt.

Oppimishaasteena minulla on löytää vastaus kysymykseen, onko Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansissa taiteellista liikkumavaraa.

2 OPINNÄYTETYÖN TAVOITE, MERKITYS ALALLE JA TUTKIMUSONGELMAT

2.1 Tavoite ja merkitys alalle

Opinnäytetyöni tavoitteena on tutkia Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuvia. Halusin tutkia aihetta, koska se on lähellä itseäni. Iltapäivälehtiä ja Ilta-Sanomia on aiemmin tutkittu eri näkökulmista.

Pasi Kivioja on tutkinut Ilta-Sanomien lööppiä Tampereen Yliopistossa julkaistussa pro gradu -tutkielmassa (2004). Anu Lahtinen on tutkinut historian parhaita lööppejä kirjassaan, Skandaali!: historian parhaat lööpöt (2006). Lööppejä on yleisesti tutkittu paljon, ja toimittajan näkökulmasta löytyy paljon erilaisia tutkimuksia Ilta-Sanomista.

Kati Pukki on tutkinut pro gradussaan (2015) iltapäivälehtien ja televisio-ohjelmien välistä suhdetta. Tutkimuksen kohteena on ollut Iltapäivälehtien televisio-ohjelmautisointi syksyllä 2012. Television ja iltapäivälehtien suhdetta on tutkinut myös Juha Herkman väitöskirjassaan: Kaupallisen television ja iltapäivälehtien avoliitto: median markkinoituminen ja televisioituminen (2005).

Antti Pärnänen on tutkinut urheilujournalismia iltapäivälehdessä, Pärnäsen tutkimuskohteena oli on urheilun suurtapahtumien raportointi Iltapäivälehdelle Oulun seudun ammattikorkeakoulussa (2012).

Myyntiotsikoiden dramaturgiaa ja niissä esiintyvää väkivaltaa on tutkittu. Iltapäivälehtien kilpailu on ollut myös tutkinnan alla. Mari Haavisto tutkii pro gradu-tutkielmassaan (2007) iltapäivälehtien kahdenkeskistä kilpailua ja sitä, millä tavoin se vaikuttaa toimittajan arkeen. Suoranaisesti Ilta-Sanomien kansikuvan toteutus ei ole ollut lähemmässä tarkkailussa.

2.2 Tutkimusongelmat ja tutkimuksen toteutus

Tutkimusongelmaksi olen määrittänyt taiteellisen liikkumavaran Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuvissa. Tutkin aihetta eri näkökulmista: kuten ehostuksen ja tyylin näkökulmista. Tutkimuksen kirjallista osaa varten olen haastatellut Ilta-

Sanomien ulkoasuvastaavaa sekä stylistiä, koska heidän roolinsa on myös suuri, kun kansikuvaa lähdetään rakentamaan lehden kanteen.

Tutkin kansikuvan tekoprosessia oman kuvaamisen ja omien kuvaustilanteiden kautta, kerron tutkimuksessani miten kuvaus etenee. Kerron kolmesta eri kuvaus tilanteesta seikkakohtaisesti, avaan myös yleisesti asioita mitkä pitää huomioida kansikuvaa kuvattaessa, tunnelman luomista, suunnittelua ja aikataulua.

Tutkin myös itse kansikuvan rakennetta, kuinka lopullinen kuva Iltä-Sanomien viikonvaihteen kanteen muodostuu ja mitkä ovat siinä huomioitavat asiat. Olen haastatellut myös Iltä-Sanomien vakituista valokuvaajaa kansikuvista ja niihin liittyvistä ongelmista. Käyn läpi myös kuvankäsittelyä, paljon sitä tehdään kansikuviin ja mitä rajoitteita sen suhteen on määrätty.

3 ILTA-SANOMIEN HISTORIA

3.1 Kotiin kannetusta lehdestä irtonumeroksi

Ilta-Sanomien perustettiin talvella vuonna 1932, Mäntsälän kapinan yhteydessä. Ilta-Sanomien syntyä selittää tiedon tarpeeseen, pitämään kansalaisia tilanteen tasalla ja tukemaan laillista yhteiskuntajärjestystä. Ilta-Sanomien luonteeseen on alusta alkaen kuulunut nopea reagointikyky ja tiedon välittäminen mahdollisimman nopeasti kansalaisten keskuuteen. Ilta-Sanomien linja on ollut asettaa asioita kyseenalaiseksi. Mäntsälän kapina synnytti elinvoimaisen lehden ja brändin. Ilta-Sanomien on laajentunut vuosien myötä värikkääksi sanomalehdeksi. Se sisältää uutisia, viihdettä ja urheilua. Se ei arvota asioita yksin tärkeyden, vaan korostetusti kiinnostavuuden mukaan. Ilta-Sanomien tarkoitus on tarjota päivän puheenaiheita, suuria ja pieniä sensaatioita, hämmästyttävää ja päiviteltävää. Tiedon ja ajankulun lisäksi Ilta-Sanomista saa hupia ja hyötyä. (Koljonen 2007.)

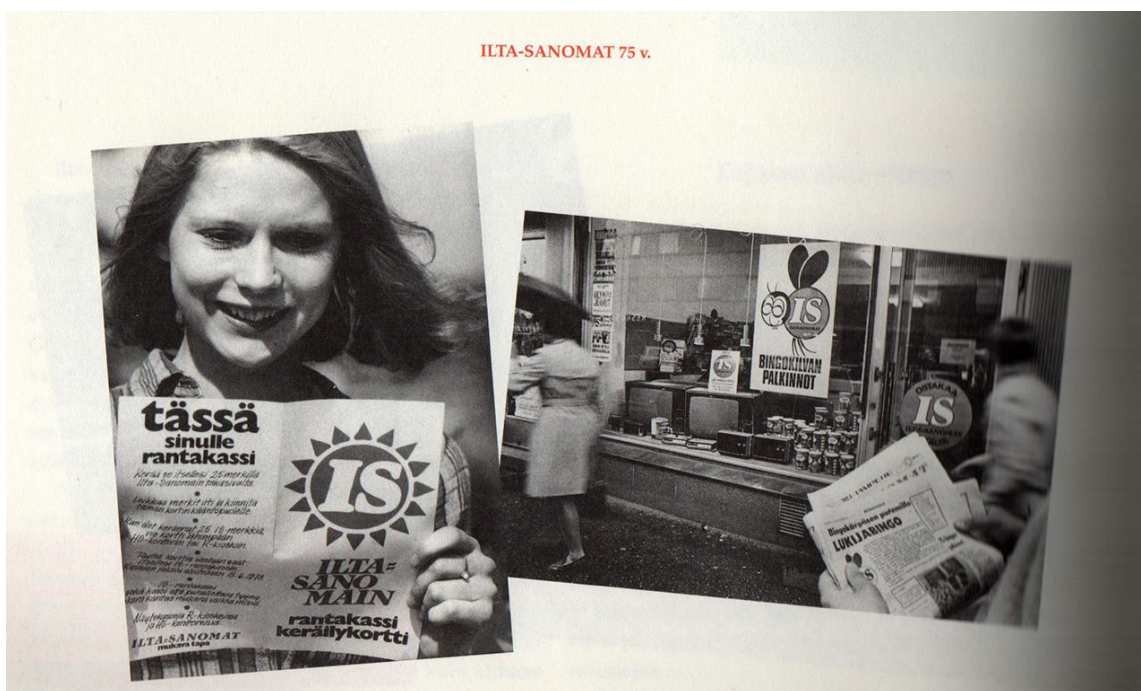
Aluksi Ilta-Sanomien kannettiin kotiin tilaajille. Kotiinkannon kannattavuutta jouduttiin kuitenkin harkitsemaan uudelleen television tulon aikaan 1960-luvun alussa, jolloin Ilta-Sanomien levikki notkahti. Tästä seurasi hiljalleen kotiinkannon lopettaminen ja siirtyminen lehden irtonumeroiden myymiseen. Uusi kauppalaki mahdollisti lehtien myynnin 1969. Tuolloin astui voimaan asetukset, jotka sallivat sanoma- ja aikakauslehtien myynnin kauppa- ja palvelu-yrityksissä. Siihen asti lehti oli voitu ostaa vain erillisistä lehtikioskeista tai kirja- ja paperikaupoista. Irtonumeromyyntiin siirtyminen lisäsi Ilta-Sanomien tarvetta alkaa markkinoida lehteä enemmän. (Koljonen 2007.)

Vuonna 1970 tehtiin päätös siitä, että Ilta-Sanomien kotiinkanto lopetetaan koko Suomessa. Tämä aiheutti närää tilaajien keskuudessa, jolloin oli otettava markkinointi käyttöön. Täytyi myös miettiä, mikä kiinnostaa koko Suomea, eikä pelkästään pääkaupunkiseutua. Piti miettiä, mikä saa lukijan lähtemään kauppaan ostamaan lehden, joka oli aiemmin kannettu suoraan kotiin. Lehti piti saada houkuttelevaksi koko Suomessa. Täytyi miettiä uutisten kiinnostavuutta, ja sitä mikä on myyntiä ajatellen tärkeintä. Mietinnän alla olivat myös ihmisten päivittäiset kaupassakäyntitottumukset, esimerkiksi suositut kauppapäivät, jolloin painoksia täytyi olla enemmän saatavilla. Sää oli myös

tärkeä osatekijä. Täytyi huomioida myös lomat. Esimerkiksi heinäkuussa Helsinkiin painettiin vähemmän lehtiä, koska ihmiset olivat maalla lomailemassa, jolloin lehden myynti ja painomäärät sijoittuvat maaseuduille. (Kilpi 2007, 165–167.)

Elintarvikekaupoista myyntikanaviksi tulivat K-kaupat ja Kesko Oy. Aluksi myytyjen lehtien määrät olivat niin pieniä, että siihen piti saada muutos. Lassi Lajunen alkoi kehittää ajatusta lehti- ja lööppitelineistä, jotka olisivat esillä kassan vieressä. Tuolloin Ilta-Sanomat oli ainoa lehti, jolla oli oma teline kassan vieressä. Telineiden ohien kauppojen ulkopuolelle laitettiin lööppikehykset. Tämä moninkertaisti Ilta-Sanomien myyntiä ja kauppiat saivat siitä omat provisiot.

Tästä alkoi kehittyä Ilta-Sanomien brändi ja lehden logo tuli tunnetuksi koko Suomelle. Ilta-Sanomien logo haluttiin saada tunnetuksi. 1970-luvulle asti Ilta-Sanomat painottui levikissä täysin helsinkiläisiin, joten katseet suunnattiin maakuntiin. Ilta-Sanomista haluttiin valtakunnallinen lehti. Käynnistettiin maakuntakiertueita, joihin osallistui kaupan- ja kioskin pitäjiä. Puheilla alkavat tilaisuudet huipentuivat tansseihin. 1970-luku oli myös erilaisten kilpailujen, pelien ja teemasivujen aikaa. Oli erilaisia keräyskampanjoita ja kilpailuja, joissa pääpalkintona saattoi olla henkilöauto. Oli myös erilaisia kampanjoita, kuten rantakassien keruu (Kuva1). Rantakasseja varten oli lehdessä lipuke ja

Kuva 1, Ilta-Sanomien rantakassikampanja 70-luvulla

keräämällä kaksikymmentä lipuketta sai itselleen rantakassin (Kilpi 2007, 170 - 174)

Nykyisin Ilta-Sanomat on Suomen suurin iltapäivälehti, IS:n kokonaistavoittavuus on tuoreen Kansallisen Mediatutkimuksen (KMT SL syksy 2014/kevät 2015) mukaan 2 420 000 suomalaista, ja sen painetulla versiolla lukijoita on 527 000 (Sanoman lehtibrändit suomalaisten suosikkeja 2015).

3.2 Miten lehteä myydään?

Vuosien varrella se mikä myy kansikuvissa, on muuttunut. Ennen missit olivat niin sanotusti peruskauraa, jolla sai myyntiä. 1990-luvun puolivälissä kannessa oli vuoden 1993 Miss Suomi Tarja Smura. Hän oli viikonvaihteen pääkannessa kuuden viikon sisään peräkkäin viisi kertaa, ja tämä taitaa olla edelleen ennätys. On ollut myös muita henkilöitä, jotka toivat levikkiä. Heitä olivat muun muassa Janina Frostell, (nykyinen Fry), Nina Autio ja Satu Tuomisto. Nykyisin taas missit eivät myy oikeastaan juuri mitään, he ovat tavallaan koristeita, kaunista katsottavaa, jolla koristellaan kansia tapettimaisesti. Nykyään kannessa täytyy olla uutinen, pelkkä henkilöhahmo ei myy, kertoo Ilta-Sanomien ulkoasuvastaava Janne Sistonen.

”Vuosien varrella on ollut aina sellaisia kausia, se on mennyt sykleinä tai joku ikään kuin ”pumpataan” loppuun jos ollaan rehellisiä”. (Sistonen 2016.)

Nykyisin myös verkko vie paljon lukijoita Ilta-Sanomien printtilehdeltä. Se mitä on kannessa lauantaina, löytyy usein verkosta maanantaina. Tämä on valitettava seikka, koska tavallaan se jännitys, mitä viikonvaihteen lehti pitää sisällään on haihtunut ja tilalle on tullut loputon kuvatulva kaiken ollessa niin helposti saatavilla verkon välityksellä.

Kuvaajan täytyy miettiä myös lehden myyntiä, hänen täytyy osata ottaa myyvää kuvaa, joka houkuttaa lukijoita ostamaan lehden. Myyvällä kuvalla Ilta-Sanomien kohdalla haetaan selkeää, iloista ja innostavaa kuvaa. Kuvan tarkoitus on kääntää lukijan katse juuri Ilta-Sanomien kanteen, kuvan täytyy herättää jotain tunnetta ja saada katsoja tekemään ostopäätös.

Ilta-Sanomien viikonvaihteen kannessa hymyilee melkeinpä aina kaunis nainen hiukset auki, mutta on joskus ollut muutama poikkeuskin, jopa mies.

”Kansikuvapoikia on loppujen lopuksi minun muistini mukaan ollut aika harvoin. Muistan että erikoisimpina on ollut, Pertti Paasio ja Jukka Puotila, mutta se oli pukeutunut Marja-Liisa Kirvesniemeksi (Liite1). Remu, josta muistan saaneeni pyyhkeitä päätoimittajalta, koska se ei kuulemma myynyt mitään. Se lehti kuitenkin myi hyvin. Se oli semmoinen erikoinen kalju rujo mies kannessa, se oli niin erilainen että se niin kuin pakahdutti. Mieskansia ei todellakaan ole kovin paljon ollut, että naisilla on myyty.” (Sistonen 2016.)

Myöhemmin kanteen on päätynyt muutama mies, tosin heidän vierellään seisoivat kaunis nainen. Esimerkiksi vuonna 2013 viikonvaihteen kannessa oli Jare Tiihonen eli Cheek yhdessä laulaja Jenni Vartiaisen kanssa ja vuonna 2015 kannessa oli mäkihyppy legenda Matti Nykänen ja hänen vaimonsa Pia (Liite 2).

3.3 Brändi ja logo

Logo on se joka jää ihmisten mieleen, se on brändi joka tekee lehdestä sen mitä se on. Logon muotoon tiivistyy mielikuva lehdestä, sen sielusta ja kehosta. Logo on lehden tärkein yksittäinen käsite (Rantanen 2007, 98). Ilta-Sanomien logo on väriltään punainen, joka viestii aktiivisuudesta, intohimosta, vaarasta, vallankumouksesta ja polttavasta tunteesta. Punainen on tutkitusti tehokas väri. Ilta-Sanomien logo on tunnettu 1970-luvulta lähtien, siitä on kehittynyt brändi jonka jokainen suomalainen tunnistaa. Ilta-Sanomien logo on aina saman kokoinen, sitä ei olla koskaan lähdetty pienentämään, toisin kuin Iltalehdessä. Joskus logo on ollut pyöreä IS-pallo (Liite 3), josta kuitenkin luovuttiin, koska se oli tavallaan eri brändi kun oli kaksi erilaista logoa, kertoo Sistonen.

”Haluaisin ainakin uskoa että Ilta-Sanomien brändi on positiivisesti ajateltuna sensaatio, saa olla sensaatiomaisuutta, ilman että se on valheellista tai liioiteltua. Logo on arvokkain asia mitä meillä on, se on se brändi. Toivottavasti Ilta-Sanomien brändi on se että kohautetaan ihmisiä, mutta annetaan se mitä luvataan.” (Sistonen 2016.)

3.4 Lööppi

Lööppi on näkyvä osa suomalaista mediateollisuutta. Päivän lööppi on kaikkien suomalaisten silmissä ja huulilla. Lööppi on se, joka innoittaa ostopäätökseen. Lööppi kiinnittää huomion ja sen kiinnostavuus ratkaisee, haluaako katsoja nähdä myös kannen. Kannen houkuttelevuus taas johtaa lopulliseen ostopäätökseen.

”Lööppi on se, jonka pitää huutaa kun katsot ratikan ikkunasta R-kioskille. Sun pitäisi pystyä lukemaan mitä ne pääaiheet on”. (Sistonen 2016.)

Usein lööppi ja etusivu menevät sekaisin tavallisen kansan keskuudessa, vaikka ne ovat kaksi eri asiaa. Etusivu on kiinteä osa itse lehteä ja lööppi irtonainen ”syötti” kaupan tai kioskin ikkunassa (Kivioja 2004, 54). Sana lööppi on peräisin ruotsin kielen sanasta *löpsedel*, joka sanakirjan mukaan tarkoittaa *”luetteloja tärkeimmistä uutisista”*, lööppi tunnetaan ehkä kuitenkin mainos- ja myyntijulisteena. Pasi Kivioja on tutkinut Ilta-Sanomien lööppejä. Hänen tutkimuksessaan käy ilmi, että olennaisia piirteitä myyntimenestykselle ovat esimerkiksi julkisuuden henkilön kuolema tai katastrofi sekä arvoituksellisuus ja vastausta vailla jäävät kysymykset. Murhattiinko Diana? Jätettiinkö Estonian keulavisiiri tahallaan auki, vai räjähtikö laivassa pommi? (Kivioja 2004, 56). Lööppi sisältää lehden uutiseen viittaavia sitaatteja, ja vaikka lööpin otsikot ovat usein kärjistettyjä, otsikoiden täytyy olla totta sekä noudatettava lakia. Liitteissä on kuva iltapäivälehtien lööpeistä rinnakkain R-kioskin ikkunassa. Kuvaan sattui tulemaan myös yllättävä lööppien lukija, joka halusi myös poseerata niiden edessä, hän kertoi lukevansa lööpit joka päivä ja illalla selata lehdet i-padiltään (Liite 4).

3.5 Kohderyhmä

Lehden visuaalisuutta suunniteltaessa on tärkeää pitää mielessä lukijan käyttäytyminen lukutilanteessa. Visuaalisen suunnittelun painotukset ovat erilaisia lukemisen eri vaiheissa (Rantanen 2007, 69). Ilta-Sanomien kannessa on tietyt ja tutut toistuvat elementit: logo joka on kaikkien suomalaisten

tunnistettavissa, otsikot ja itse kansikuva jossa on yleensä kaunis nainen, jolla on hiukset auki. Ilta-Sanomien ostajakuntaa ovat tavalliset suomalaiset ihmiset,

perheenäidit, +50 -naiset ja -miehet. Viikonvaihteen numero on usein kauppareissulla ostettava lehti. Ilta-Sanomien viikonvaihteen kantta suunnitellessa täytyy ottaa huomioon se, että sitä voi ostaa kuka tahansa. Ostaja on lähtökohdaltaan aikuinen yli 18-vuotias ihminen. Kohderyhmän ollessa laaja, kannessa täytyy olla tasapaino aihealueiden kanssa, siten että siinä on mahdollisimman monelle jotain. Kannen pääkuva täytyy olla myös tehty kaikille, se ei saa olla liian rohkea, muttei myöskään liian samantekevä Siston mukaan (2016). Liian paljastavat kuvat ja liika alastomuus ärsyttää ihmisiä.

”Liian paljastavat kuvat, tai tämmöiset roisit tai halvan näköiset alusvaatekuvat ja muut on pahasta ja naisyleisö suuttuu siitä eikä mieskään yleensä halua kävellä R-kioskilta tai Essolta ulos sellaisen pornahtavan lehden kanssa, vaan sen pitää olla asiallinen. Sen pitää olla niinkun tämmöisen perhetestin kestävä”. (Sistonen 2016.)

Perhetestin kestävä tarkoittaa Ilta-Sanomien kohdalla sitä, että siinä on kaikille jotain, eikä se saa loukata lukijoitaan. Siinä ei saa olla liian paljon paljastavaa pintaa, eikä se saa ärsyttää. Ilta-Sanomien kannen täytyy soveltua koko perheelle, liian seksikkäät ja paljastavat kuvat voivat aiheuttaa ärsyyntymistä. Ilta-Sanomien kannella ei haluta luoda kränää perheenjäsenten välille.

Kirjassa Mistä on hyvät lehdet tehty, Lasse Rantanen kertoo, että lehden kantta saatetaan silmäillä vain parin sekunnin ajan. Mitä vähemmän päällekkäin huutavia viestejä on, sitä nopeammin silmäilijä ymmärtää ne, ja viesteille on syytä rakentaa selkeä arvojärjestys (Rantanen 2007, 70).

Kuvaajan vastuulle jää se, millainen kuvasta tulee, ja että se täyttää nämä perhetestin ehdot ollen silti puoleensavetävä.

3.6 Kilpailija

Kauppoihin on aseteltu vierekkäin kaksi iltapäivälehteä, joista löytyvät suurin piirtein samat uutiset. Miten Ilta-Sanomat saadaan erottumaan kilpailijastaan Iltalehdestä, mitkä ovat Ilta-Sanomien valttikortit?

”Me ollaan aina yritetty tehdä omaamme, mutta jos Iltalehti on lisännyt aiheiden määrää kannessa niin Ilta-Sanomat on tullut perässä. Yleensä on kyllä käynyt päinvastoin että Ilta-Sanomat on tehnyt jotain uudistuksia, muutoksia niin Iltalehti on tullut perässä. 2000-luvun alussa Iltalehdessä oltiin aika hyviä, nimenomaan kannen teossa, silloin me jouduttiin vähän mutustelemaan myöskin että mitä ne tekevät paremmin kun me”. (Sistonen 2016.)

Kansikuviin tulevat henkilöt valitaan tarkoin, kuvauksista ei saa kertoa eteenpäin ja kuvattaville on tehtävä selväksi etteivät he jaa sosiaalisessa mediassa (Facebook, Instagram, Twitter, jne.) mitään kuvia kuvaustilanteesta, ennen lehden julkaisupäivää. Lisäksi pyritään välttämään tilanteita, joiden kautta tieto Ilta-Sanomien kansihenkilöstä voisi päätyä kilpailijan tietoon. Kannen teossa seurataan myös samoja seikkoja, jotta kaupan lehtitelineeseen ei päätyisi kahta iltapäivälehteä varustettuna samalla kansihenkilöllä. Kansia kuvataan myös varastoon, joka tarkoittaa sitä että kansia kuvataan ennakkoon pitkin vuotta, ja esimerkiksi juhannuksen jättinumeroon kuvataan juhannukseen suunnattuja eri vaihtoehtoja.

Ennakointia on myös katsoa kilpailijan eli Iltalehden perjantain lehdestä heidän viikonvaihdenumeronsa mainos, josta voidaan vähän haarukoida sitä kuka Iltalehdellä voisi mahdollisesti olla vaikka kannen pääkuvassa, kertoo Sistonen. Kun kansikuvia on kuvattu varastoon, niitä voidaan käyttää tilanteissa, joissa tulee epäily siitä että henkilö voi olla sama kun kilpailijan kanteen tuleva. Silti yhteentörmäyksiltä ei voida välttyä, välillä molemmilla on sama aihe ja ihminen viikonvaihteen pääkannessa. (Sistonen 2016).

4 TOIMEKSIANTONA ILTASANOMIEN KANSIKUVA

4.1 Suunnittelu

Hanna Weselius on tutkinut aikakauslehtien kansikuvia kirjassaan *Suunniteltu kuva* (2014). Hän on tutkinut neljän eri aikakauslehden tapoja rakentaa kansikuvajuttu. Vaikka iltapäivälehdessä kansikuvan toteutus ei ole niin suunniteltua kuin Weseliuksen aineistossa, lopputulos on silti samankaltainen. Weseliuksen haastatteleminen kuvaajien suunnittelemista henkilökuvista käy ilmi, että konseptiin nojaava suunnittelupainotteinen työtapa oli selvästi suositumpi AD:iden kuin valokuvaajien keskuudessa. Kyse on AD-vetoisesta päätöksenteosta, jossa kuvaajien valta omaan työhönsä ja sen tuloksiin on pienehkö. (Weselius 2004, 154.) Iltapäivälehdessä puolestaan on esimies, joka määrittelee, millaista kuvaa kanteen toivotaan, Näiden tietojen tai ehtojen pohjalta kuvaaja lähtee tekemään kansikuvaa. Monesti kuvaajalle ei jää oikein varaa toteuttaa omaa visiotaan. Aikakauslehden kuvaajat kertovat ottavansa niin sanottuja pöytälaatikkokuvia itselleen. Samoin tekevät myös iltapäivälehtien kuvaajat toteaa Ilta-Sanomien valokuvaaja Pete Aarre-Ahtio.

”On ihan totta että se on sellaista joka pitää mielen virkeänä eikä puudu siihen hommaan niin pahasti. Sitä prosessoi tavallaan jälkeinpäin, kun niitä kuvia katsoo, että ai tostahan voisi tehdä jotain. Tai sitten ihan kuvataan erikseen joku kreisi kuva”.(Aarre-Ahtio 2016.)

Kun lehdellä on tietty tyyli ja kriteerit kuvien suhteen, kuvaaja osaa jo suoraan sanoa millaisen kuvan lehti haluaa. Monesti kuvaajat kokevat, että tämä ei ole heidän omaa näkemystään, koska ohjeet toimituksesta ovat tietyntyliset. Kuvausta suunnitellessa täytyy miettiä, millainen ihminen on kuvattavaksi tulossa, millainen on hänen taustansa. Pitää miettiä ulkoisia tekijöitä, kuten luustoa, kasvon tai vartalon mallia. Etsimällä internetin hakuohjelmien avulla kuvattavasta aiemmin otettuja kuvia voi saada käsityksen siitä millainen hän on kuvattavana. Kuvattavan ollessa ennestään tuttu, kuvaaja tietää jo valmiiksi millainen henkilö kuvattavaksi tulee, miten hän käyttäytyy ja kuinka juuri hänen kanssaan on hyvä edetä kuvauksessa.

Yleensä kansikuvat otetaan kuvattavasta ensimmäisenä. Kuvauksen alussa meikki on tuore. Kansikuvasta on hyvä senkin takia aloittaa, koska se on formatoitu, joten sen toteutuksessa ei ole paljon liikkumavaraa tai sijaa omille näkemyksille. Kun kansikuva on otettu, voidaan keskittyä sisäsivuille tuleviin kuviin. Sisäsivun kuvissa taas pystyy käyttämään hieman omaa näkemystään ja tuomaan henkilön persoonaa esille voimakkaammin kuin kansikuvassa. Tietysti sisäsivunkin kuvat tehdään lehden tyylin sallimissa rajoissa.

”Yleensä kumminkin ne niin sanotut kansikuvat otetaan ensiksi ja sitten sen jälkeen ne mitkä menee sisäsivuille. Kun kansikuva on niin voimakkaasti formatoitu eikä tietyllä tavalla ole luova prosessi, on se hyvä hoitaa alta pois. Kansikuva on myös vähän riskialtis. Jos esimerkiksi kuvattava ei ole kovin notkea tai kokenut niin voi olla että sitä joutuu hinkkaamaan pitkäänkin sitä kuvaa” .(Aarre-Ahtio 2016.)

4.2 Kuvausaikataulu

Kansikuvaustilanteet vaihtelevat laidasta laitaan, välillä on mukavasti aikaa rupertella, syödä aamupalaa ja käyttää aikaa vaatteiden ja taustakankaan vaihtoon, tällaiset ovat ihanteellisia kansikuvaustilanteita. Nykyisin kuitenkin valitettavan usein kansikuvia joudutaan tekemään kovan paineen alla, kellon tikittäessä. Olen ottanut kansikuvia alle kymmenessä minuutissa aikataulusyistä. Tällainen on todella stressaavaa tilanne kaikille osapuolille, kuvattavalle, meikkaajalle ja kuvaajalle. Näissä tilanteissa ei ole varaa epäonnistua. Tässä kommentti aikakauslehden kuvaajan suusta:

”Kansijutuissa ongelmana on aikapula. Haastattelu tehdään usein meikkauksen aikana ja sen jälkeen, ja jutun kuvaamiseen jää aikaa niinku, parhaimmillaan on ollu, mä muistan kerran, oli kaheksan minuuttia et piti saaha niinku sen parin aukeman kuvat aikaseks” .(Weselius 2004, 158)

Tämä on nykyinen todellisuus, lisäksi on ollut kuvauksia joissa olen tehnyt myös videot samalla. Tällaisessa monitekemisessä, kärsivät sekä kansikuvat että video.

Vuonna 2015 minulla oli kahdet kansikuvaukset peräkkäin, ensiksi laitoin studion valmiiksi, sitten kuvasin videolle kun kuvattavaa meikattiin, sen jälkeen viritin toisen kameran ottamaan videota siitä, kun itse kuvasin studiossa kansikuvaa ja sisäsivuille tulevia kuvia. Välillä vaihdoin videokameran paikkaa saadakseni toisenlaisen rajauksen ja kuvakulman. Tässä kohtaa tulikin tehtyä virheitä. Laitoin esimerkiksi videokameran kuvaamaan laajaa kokokuvaa ja itse kuvasin samalla lähikuvia mallista, kun taas kuvatessani kokokuvia lehteä varten siirsin videon kuvaamaan tiiviimpää kuvaa. Kun olin kuvannut kuvat, lehteen tehtiin vielä haastattelu videolle. Seuraavat kuvattavat olivat jo meikissä, joista minun täytyi saada kuvituskuvaa heidän videolleen. Samalla täytyi miettiä heille sopiva taustakangas ja se miten heitä kuvaisin.

Kun joudutaan työskentelemään tällaisen paineen alla, tulevat sosiaaliset taidot tarpeeseen: vaikka kuvaustilanne olisi äärimmäisen haastava, se ei saisi näkyä kuvattavalle. Tunnelma täytyy pystyä säilyttämään kepeänä ja miellyttävänä. Yhteistyö muiden tekijöiden kuten stailisti-meikkaajan kanssa on tärkeä osa. Haastatellessani stylisti-meikkaaja Ida Jokikunnasta kävi myös ilmi, että tällaiset tilanteet ovat myös erittäin haastavia meikkaajalle, nopeassa ajassa pitäisi saada mallille hyvä meikki, samalla toimittaja saattaa tehdä haastattelua mallin istuessa meikkaajan tuolissa, ja joskus samasta tilanteesta otetaan lisäksi videota.

”Jotkut on sellaisia että ne pysyy aloillaan kun niitä haastatellaan ja pystyy olemaan meikattavana samaan aikaan, kasvot pysyvät paikallaan, jotkut taas keskittyy siihen haastatteluun, joka vaikeuttaa meikkaamista kun pää pyörii. Toisaalta on haastattelijalle helpompi paikka haastatella, koska ihmisen istuessa meikkituoliin se on monesti vapautuneempi, niinkö menisi kampaajalle ja jutellaan mukavia. Ihminen on enemmän auki ja haastattelu on jollain tavalla välittömämpää”. (Jokikunnas 2016.)

Iltapäivälehdien tekeminen on nopeatempoista, mikä näkyy tietysti sen tekemisessä. Kuvauspyynnöt tulevat monesti nopealla varoitusajalla edellisenä päivänä, jopa saman päivän aamuna. Tämä lisää myös haastetta kuvaukseen. Aikataulun ollessa tiukka, kuvauksia ei ehditä suunnitella ja mennään vähän niin kuin lennosta tilanteeseen. Kiire kuvaustilanteessa aiheuttaa sen että variaatioita ei tule paljoa, tietysti kansikuvan vaatimukset, kuten, iloinen hymy, tietty asento

ja teksteille jätettävä tyhjä tila tekee sen että hirveästi erilaisia variaatiota kanteen ei voi tehdä.

”Jos keksii jonkin idean, siihen tulee tiettyjä haasteita. Tällaiset mekaaniset haasteet kuten tila tekstille ja logolle, joiden pitää tulla kannessa esille. Se asettaa myös vaatteille aika isot rajaukset mitä ne voivat olla, mutta ihan samalla tavalla täytyy taustakin katsoa sen mukaan. Kannen teksti ja logo rajoittavat tosi paljon. Oikeastaan halutaan vaan hyvä ilme, hyvä asento ja neutraali tausta. Se määrittelee tuon koko homman”. (Aarre-Ahtio 2016.)

4.3 Meikki ja tyyli

Meikki ja vaatetus ovat suuressa roolissa kuvattaessa viikonvaihteen kansikuvia. Meikkaaja-stylisti on mielestäni kuvaajan tärkein yhteistyökumppani kuvauksissa, tietysti kuvattavan lisäksi. Sanomalehtipaperi asettaa paljon haasteita meikin suhteen ja kannen vaatimukset tekevät niitä vielä lisää. Haastattellessani meikkaaja-stylisti Ida Jokikunnasta hän kertoi mitä kaikkea hänen täytyy huomioida kun lähdetään tekemään Ilta-Sanomien kansikuvausta.

Stylistille tulee harvemmin mallien kokotietoja, joka vaikeuttaa vaatteiden hankintaa, kun pitää ottaa monta eri kokoa varmuuden vuoksi. Sävy maailmaa täytyy myös aina miettiä kuvattavan kohdalla. Mallin ollessa tuntematon stylisti selvittää googlaamalla hänestä otettuja kuvia, jotta löytää sellaisen sävy maailman mikä imartele juuri kyseistä henkilöä. Vuodenajat vaikuttavat vahvasti vaatetuksessa käytettäviin väreihin, vaatteiden halutaan olevan ajanmukaisia. Toimituksesta käsin tulee tietoa siitä, millaista vaatetusta lehteen toivotaan. Jos jutun aiheena on vaikka jokin uusi tv-ohjelma ja jutussa haastatellaan siinä näyttelevää henkilöä, lähdetään vaatetusta miettimään kyseisen tv-ohjelman tyyliin mukaisesti. Lähtökohtaisesti kanteen halutaan aina väriä ja raikkautta, ei koskaan mustaa tai tummaa.

Vaatetus ei saa olla liian arkinen, mutta ei liian juhlavakaan; juhlavuutta tyyliin voidaan tuoda vaikka näyttävillä koruilla. Kansikuvan tyyli on arjen ja juhlan sekoitus. Vaatteissa täytyy myös huomioida kannen muut elementit, joten vaatteet, joissa on vaikka vahvaa printtiä tai tekstiä, eivät käy kansikuvaan, koska

ne sekoittavat kantta. Kannessa olevat otsikot ja muut tekstit eivät saa mennä sekaisin vaatteissa olevien yksityiskohtien kanssa, kuten jonkin paidassa olevan printin. Vaatteita stailisti noutaa eri pr-toimistoista, jotta saadaan uutta juuri muotiin tulossa olevaa vaatetusta, koska malleja on kaiken kokoisia. Stylisti hakee vaatteita myös eri vaatelikkeistä, koska pr-toimistojen vaatteet ovat mallikappaleita ja tietyn kokoisia.

4.3.1 Haasteet

Stylistin haasteena kansikuvauksen vaatetuksen hankkimisessa ovat myös monet eri tahoilta tulevat toiveet ja niiden toteuttaminen. Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuviin kuvataan henkilöitä, ei malleja vaan persoonia. Kannen yhteyteen tulee aina henkilöjuttu ja siinä olisi mukava saada esiin kuvattavan luonnetta. Välillä lehti esittää toiveita jotka eivät välttämättä vastaa kuvauksiin tulevan henkilön persoonaa. Kuvauksiin tuleva henkilö taas ajattelee, että stailisti yksin päättää vaatetuksesta, kun todellisuudessa hän toteuttaa lehden toivetta vaatetuksen suhteen. Stylistin pitää löytää sellainen kultainen linja, jonka avulla hän pystyy miellyttämään sekä kuvattavaa henkilöä että lehden toiveita. Kaikista hankalin on löytää välimalli, johon kaikki olisivat tyytyväisiä, myös itse stylisti.

”Loppujen lopuksi syy pamahtaa minun niskaan. Jos noudatan täysin kansityypin toiveita, lehti joka on minut palkannut ajattelee että olen tehnyt huonoa työtä, jos teen vaan lehden toiveiden mukaan, mulla on kuvauksissa malli joka on täysin pettynyt minuun. Pahimmassa tapauksessa hän ei suostu laittamaan mitään päällensä ja kuvaukset menee pilalle”.(Jokikunnas 2016.)

Kuvaajan työtä helpottaa suuresti että meikkaaja on tehnyt meikin huolellisesti ja vaatevalinnat sopivat tilanteeseen, kannessa on aika tarkat määritykset sille mitä siinä saa olla ja mitä ei. Kuvauksissa käymme stylistin kanssa läpi hänen valitsemansa vaatteet ja asusteet. Tämän jälkeen mietimme yhdessä minkälaista taustaa laitetaan ja minkä tyylistä kuvaa lähdetään tekemään.

4.3.2 Meikki

Iltapäivälehdessä paperin laatu määrittää myös vahvasti meikin tekemistä. Paperin ollessa mattainen ja rakeinen se syö meikkiä paljon. Kanteen toivottua raikkautta on vaikeampi luoda, koska paperi on lähtökohtaisesti tunkkainen. Meikkiä täytyy laittaa enemmän, koska eletään vahvasti netin kautta, saman meikin täytyy soveltua myös nettiversiona.

”Täytyy löytää välimaasto, jotta meikkiä olisi tarpeeksi ja ettei se silti näytä netissä siltä että voi luoja mitkä pakkelit tuolla on naamassa”. (Jokikunnas 2016.)

Koska kyseessä on viikonvaihteen lehti, siihen halutaan näyttävyyttä, nude- tai liian kotoisan näköiset meikit ovat poissuljettuja. Kanteen halutaan raikasta ilmettä, saa olla juhlan tuntua ja mallin hiukset ovat aina auki.

”Halutaan raikasta meininkiä, mutta ei haluta sitä että sillä on pelkkää ripsiväriä. Saa olla juhlan tuntua enemmän ja hiukset on aina auki. Luulen että siinä on sellainen miehinen näkökanta tähän asiaan” (Jokikunnas 2016).

Kansikuvaa tehdään suurelle kansanjoukolle, joten kannessa ei voida mennä pienimmän nimittäjän mukaan, ei meikissä, ei puvuissa, ei missään yksityiskohdissa; kaiken täytyy olla sellaista että se ottaa mahdollisimman suuren joukon mukaansa. Kannessa täytyy tietysti olla jotain särmää, jottei siitä tulisi tylsä ja mitään sanomaton, tietää ulkoasuvastaava Janne Sistonen.

”Jotain muuta kuin valjua, semmoinen valjuus tai keskinkertaisuus on varmaan pahinta, semmoinen yleinen pastellisuus tai haaleus kaikessa on varmaan puuduttavinta, siitä ei innostu itsekään. Pahinta jokin valjun näköinen nainen ja hänellä sitten joku pastelli kauhtana päällä ja samaa sävyä oleva tausta että hän vielä uppoaa siihen”. (Sistonen 2016.)

4.3.3 Kuvaajan näkökulma

Kuvaajana pidän tärkeänä sitä, että vaatteet ovat oikean kokoisia, eivätkä purista mallia jostain kohtaa. Väärän kokoisen vaateen vuoksi kuvaaja saattaa joutua hylkäämään koko kuvan. Jos vaate puristaa, se saa ihon tursuilemaan ja se voi pilata koko kuvan.

Läpinäkyvät vaatteet kansikuvissa ovat ehdoton ei. Kuulin yhdeltä kollegaltani, että kerran kuvauksiin oli tullut malli, jonka vaatteet oli määritellyt hänen oma pomonsa. Kyseessä oli alusvaatekuvaus. Kuvaaja huomautti vaatteiden valitsijalle asiasta, mutta hän halusi pitää kyseiset alusvaatteet mallin yllä. Kun kuvattiin studiossa, voi arvata mitä valot saivat jo ennestään aikaan läpikuultaville alushousuille, ja kuvaaja joutui käytännössä rankentamaan alusvaatteet uudelleen kuvankäsittelyssä, koska ilman käsittelyä alushousuista olisi näkynyt ihan kaikki läpi, Ilta-Sanomissa kun ei ole tarkoitus näyttää ihan kaikkea.

Kuvauksen kannalta vaatetuksessa tärkeää on monipuolisuus, se että vaatetta voi vaikka liikutella ja hyödyntää eri tavoin kuvaustilanteessa. Esimerkiksi mekko jossa on pitkä ilmava helma, sitä voi nostella tai se liehuu hienosti tuulen mukana jos ollaan vaikka lokaatiossa kuvaamassa (Liite 5). Värimaailmaan toivotaan raikkautta ja toimivia väriyhdistelmiä. Tärkeintä kuitenkin on, että vaatteet istuvat kuvattavan ylle ja niiden värimaailma on mallille soveltuva. Kaikenlaiset printit ja sekavat kuosit, kaikki ylimääräinen vaatetuksessa tekee kansikuvasta sekavan näköisen.

Kuvattavan täytyy myös tuntea olonsa hyväksi vaatteissa, jotka hänelle on valittu. On tympeää jos malli joutuu kokoajan repimään hametta alaspäin tai miettimään näkyykö hänellä vatsassa jotain makkaroita. Vaatteet jotka eivät pysy paikoillaan ovat hankalia, koska niitä pitää kokoajan asetella ja seurata että ne ovat päällä oikealla tavalla. Tällainen säätö hidastaa aina kuvausta. Kun kuvattava viihtyy vaatteissaan ja tuntee itsensä kauniiksi, se näkyy myös kuvissa ja antaa kuvattavalle lisää rohkeutta ja nostaa hänen itsetuntoaan kuvaustilanteessa. Liian antavat kaula-aukot ovat hankalia, joskus sieltä on jopa pompannut jotain ulos, kertoi eräs valokuvaajakollegani.

Studiossa kuvattaessa on tärkeää, että mallin vaatetus ja tausta soveltuvat yhteen. Ilta-Sanomien kansikuvissa on usein, kuten edellä mainitsin, kiireinen aikataulu. On hyvä että kuvauksessa käytettävät asut soveltuvat yhteen saman taustavärin kanssa, jottei taustakangasta tarvitse vaihtaa asujen välissä, koska siihen menee aina oma aikansa. Tietysti olisi kuvaajan kannalta mukavaa, että

taustakangasta ja valoja saisi muunneltua eri asun ja tunnelman mukaiseksi, mutta ajanpuutteesta johtuen tämä ei useimmiten ole mahdollista.

4.4 Kuvauspaikka

Yleensä kuvauspaikkana on studio, mutta sään salliessa mennään mieluusti ulos luontoon. Tätä tietenkin rajoittaa tiukka aikataulu, jolloin täytyy miettiä myös siirtymä-aikoja meikistä kuvauspaikalle, lokaatiossa eri paikkojen etsiminen ja mahdollinen valaisu. Kaikki tämä pitää ehtiä tehdä sovitun ajan puitteissa. Vaatteiden vaihtoa pitää myös miettiä jos lähdetään johonkin lokaatioon, ettei mallin tarvitse vaihtaa vaikka bikineitä ilman mitään suojaa.

Kuvauspaikan valinta vaikuttaa paljon kuvauksen tunnelmaan, kesällä 2013 kuvasin Satu Tuomistoa mustikassa. Vehreä metsä ja kaunis auringonpaiste loi tunnelmasta rennon ja välittömän. Metsä oli Sadulle tuttu, joten hän osasi kertoa mitä sieltä löytyy, kuten kaunis metsälampi, jonka ääressä otimme viimeiset kuvat (Liite 6). Teimme kansikuvauksen yhteydessä mustikkapoisuritestin, testasimme viittä erilaista poimuria. Tämä toi taas huumoria tilanteeseen, kun viimeisen päälle laitettu ja puettu kuvankaunis Satu Tuomisto testaa mustikan poimureita metsässä.

Kesäisin kansikuvauksia toteutetaan enemmän ulkona, mieluiten luonnon helmassa. Kuviiin halutaan kesäistä fiilistä, aurinkoa, vihreää, vehreyttä, vettä, elementtejä jotka kuvastavat kesää. Kesä on muutenkin kiireettömämpää aikaa, jolloin aikataulut antavat enemmän periksi ja yleinen fiilis on jotenkin rennompia. Kansia kuitenkin kuvataan läpi vuoden ja harvemmin pääsee itse ehdottamaan mahdollisia kuvauspaikkoja. Ideaali tilanne olisi päästä itse valitsemaan paikka, tutustumaan paikkaan etukäteen ja suunnittelemaan siellä kohteet missä kuvia otetaan.

”Harvoin pääsee itse vaikuttamaan kuvauspaikan valintaan, koska yleensä ne on ideoitu toimituksessa aiemmin. Silloin kun ehdin niin vaikutan. Joskus kyllä yli kävelen muiden ideoita. Jos mulla on parempi idea niin totta kai mä katson että se mun visio toteutuu. Toisaalta se on niin suunnaton riemu päästä studiosta pois, että sitä hyväksyy melkein minkä tahansa parkkipaikan kuvauspaikaksi”.
(Aarre-Ahtio 2016.)

4.5 Tunnelma

Hyvä ensivaikutelma tekee kuvaustilanteesta luontevan. ”You never have a second change to make a first impression” - Will Rogers (Näyttelijä, koomikko ja cowboy).

Tehdessä Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuvaa saattaa tunnelmaan lähtökohtaisesti vaikuttaa myös lehden tyyli. Sensaatiohakuisiksi mielletävät iltapäivälehdet saattavat vaikuttaa kuvattavan ennakkokäsityksiin kuvauksesta, kuvien ja jutun sisällöstä, varsinkin jos kyseessä on ihminen joka ei ole aiemmin ollut Ilta-Sanomilla kuvattavana. Lähtökohta henkilön mennessä vaikka Helsingin Sanomien kuvauksiin on varmasti eri, ennakkokäsitteet voivat luoda vaikutelmia kuvauksen laadusta tai lehdessä työskentelevistä henkilöistä. Lähtökohtaisesti kuitenkin Ilta-Sanomien kansissa esiintyvät henkilöt ovat julkisuuden henkilöitä, joille lehden tyyli ei tule yllätyksenä.

Ihmisten välinen kanssakäyminen on tärkein tunnelman tekijä kuvaustilanteessa, ja musiikilla voidaan myös rentouttaa tunnelmaa. Kuvaajan tärkein yhteistyökumppani on kuvattava ja meikkaaja-stylisti, tietenkin tilanteessa häärää myös toimittaja, josta on mielestäni välillä enemmän haittaa kuin hyötyä. Tätä mieltä on ilmeisesti moni muukin valokuvaaja.

”Tärkein yhteistyökumppani on kuvattava, sen jälkeen stailisti ja meikkaaja ja sitten ihan vihonviimeisenä on kyllä toimittaja. Olen sen tyyppinen kuvaaja et mieluiten ehkä lähtisin kuvaamaan ilman toimittajaa. Mitä enemmän on ihmisiä mihin kuvattava voi kiinnittää huomionsa, sen sekavampi se tilanne on. Kuvattava saattaa keskittyä ihan väärään ihmiseen, tulee sellaisia outoja tuijotuksia sinne ja tänne, se häiritsee. Tosin sitten tässä on tämä mekaaninen puoli että meillä on

vaan kaksi kättä jokaisella. Yleensä siihen kaman roudaamiseen ja muuhun tarvitaan apuja, siinä toimittaja voi olla hyvä”. (Aarre-Ahtio 2016.)

Kuvauksen tunnelmaan vaikuttaa vahvasti myös se, miten kuvaustilanne on pohjustettu ja kerrottu kuvaustilanteessa työskenteleville ihmisille.

”Toimivinta se että kuvaaja myös ymmärtää ja arvostaa sitä mun duunia ymmärtää se vaatteiden hakeminen ei tapahdu itsestään. Olen monesti saanut

toiveita ristiin rastiin, joskus saatan saada suoraan kansityypiltäkin ehdottomia pyyntöjä, toimittajalta ja joskus vielä pomoilta. Minulle on saatettu antaa tosi tiukat speksit siitä mitä kuvissa pitää olla ja välillä tätä tietoa ei ole välitetty kuvaajalle. Se että mun ja kuvaajan välillä on hyvä yhteys ja semmoinen välittömyys puhua asiat auki ja rakentaa yhdessä sitä kuvausta. Keskustellaan siitä yhdessä mitä lähdetään tekemään on tärkeää. Kuvaajan ja stailistin toimiva yhteistyö vaikuttaa myös positiivisesti kuvattavaan henkilöön”. (Jokikunnas 2016.)

Yhteistyö on erittäin tärkeässä roolissa kun tehdään kansikuvia, jotta tunnelma pysyy hyvänä ja homma toimii. Useimmiten kuvaaja ja stylisti-meikkaaja arvostavat toisiaan ja haluavat antaa toisilleen työrauhan, kunnioittaa toisen työtä ja myös pyrkiä tekemään kuvaus tiimityönä. Valitettavan usein taas toimittaja ei ymmärrä sitä puolta työn tärkeydestä, joka hankaloittaa jo ennestään tiukkaa aikataulua, jos vaikka haastattelut pitkittyvät. Toimittaja saattaa haastatella meikin aikana, joka saattaa joidenkin ihmisten kohdalla hankaloittaa meikkaamista kun kasvot eivät pysy paikallaan. Myös kuvaustilanteessa toimittajan olisi parempi pysyä taka-alalla ja antaa kuvaajan työskennellä rauhassa, jotta kuvattava henkilö keskittyy kameraan ja kuvaajaan eikä huutele vastauksia kuvaajan olon taakse toimittajan kysymyksille.

”Varsinkin kun oli tällaisia kesätoimittajia, jotka ei ymmärtänyt että silloin kun kuvataan meidän täytyy pystyä keskittymään kuvaamiseen. Tällöin on tärkeää ettei kuvattava kokoajan tuijota sitä toimittajaa tai suu käy kun se tekee sitä haastattelua edelleen vielä meikkauksen ja kuvauksen aikana” .(Jokikunnas 2016.)

Oma mielipiteeni on se että kaikille täytyy antaa aika ja rauha sille omalle työskentelylle, myös toimittajalle. Fakta on kuitenkin se että jutun voi tehdä tai sitä voi täydentää myös puhelimen tai sähköpostin välityksellä, mutta kuvia ja meikkiä ei.

4.6 Kuvaaminen ja kuvankäsittely

Lehtikuvauksessa kuvankäsittely on sallittua kun siinä ei muuteta totuutta, eli toisin sanoen kuvaan voi lisätä kontrastia, jyrkkyyttä, poistaa kennon roskia ja

tehdä perussäätöjä. Sama pätee Ilta-Sanomien kansikuviin. Usein kuulee puhuttavan siitä kuinka missien kuvia muokataan ja manipuloidaan, käsitellään malli hoikemmaksi tai poistetaan kaikki epäkohdat. Asia ei kuitenkaan ole näin, vaan lähtökohtaisesti kuva valaistaan niin hyvin, ettei sitä tarvitse kepulikonstein muokata.

Haastattellessani kollegaani Pete Aarre-Ahtiota hän kertoo valon tuomasta jyrkkyydestä ja siitä mitä se tekee kuvalle. Kansikuvia studiossa otettaessa palvellaan myös itse sanomalehden tekniikkaa, mietitään sitä miten painoprosessi toimii ja kuinka paljon se vie kuvasta pois. Paperin ollessa huono ja painolaadun ollessa välillä heikkoa, täytyy korostaa asioita. Studiovalojen avulla kuvasta tehdään jyrkempi, jotta kuva toistuu painetussa lehdessä paremmin.

”Oma ohjeeni on ollut että se minkä valot tuo mä voin ottaa pois Photoshopilla. En siis ota rypyjä pois mutta pienennän niitä, ne jäävät sinne kyllä. Tavallaan tarkoitus on, että se korostus mikä on tullut valojen käytöstä ei näkyisi rypyissä ja ikävissä epämuodostumissa mitä saattaa olla - asioita mitä ei haluta välttämättä korostaa. Jyrkkä valo auttaa sitä painopuolta, kuva toistuu paremmin siinä suttuisessa kannessa. Minusta se on reilua kaikin puolin. Vääränlainen meikkaus on usein myös ongelma miksi joutuu photoshoppaamaan”. (Aarre-Ahtio 2016.)

Valo ja Valaisu ovat erittäin tärkeä osa kansikuvaa. Valo on valokuvan lähtökohta. Eräs vahvoja mielipiteitä omaava kuvajournalismin opettajani muotoili asian näin: *”Jos on väärät valot, tulee vaikeat olot”* (Puusa 2009).

Yleensä kansikuvat kuvataan vuodenajoista johtuen studiossa, jossa käytetään keinovaloa. Itse kuvaan mieluiten luonnonvalossa tai sitä hyväksikäyttäen, pidän siitä että näen valon kuvaustilanteessa, voin nähdä suoraan mistä se tulee ja millaista se on. Studiossa valo taas ”rakennetaan” ja halutaan saada näyttämään se tietynlaiselta. Itselleni vallitseva valo on se mikä herättää ajatuksen itse kuvasta, jos näen että jossain valo laskeutuu hienosti johonkin kohtaan, ensimmäinen ajatus on että tuosta saisi otettua hienon kuvan. Vaikka itse kuvaan mieluiten pelkästään luonnonvaloa käyttäen, kansikuvia otetaan kuitenkin pääsääntöisesti studiossa, jolloin kuvaan tuleva valo on keinotekoisista.

Kansikuvassa on tärkeää, että malli on valaistu hyvin ja ettei kasvoille synny varjoja.

Meikki on tietysti myös iso osa kuvaa, sillä saadaan iho näyttämään hyvälle ja hyvä meikkaaja osaa tehdä meikistä sellaisen, että se toimii täydellisesti valokuvissa. On tietysti myös meikkaajia, jotka onnistuvat tekemään meikistä kaikkea muuta kun toimivan.

”Yksi klassikko on se että meikkaajat, jotka eivät ole tehnyt paljon kuvausmeikkejä, tekevät hirvittävän paksun meikin. Ekasta ilmeestä se meikki alkaa halkeamaan ja on tosi dorkan näköistä, kun ihmisellä on ikään kuin kanjoneita naamassa”.(Aarre-Ahtio 2016.)

Paperin laatu lisää haastetta saada kuva näyttämään hyvältä lehdeltä, sanomalehtipaperi on huokoista, imee värejä ja paino saattaa tehdä kuvista suttuisen näköisiä. Tämä pitää huomioida kun valaistaan mallia, niin kuin myös kuvankäsittelyvaiheessa. Kuvia ei saa muokata sillä tavoin, että siitä olisi poistettu jotain olennaista. Tietysti esimerkiksi kuumana kesäpäivänä kuvauksia ulkona tehtäessä meikit saattavat alkaa valua, aiheuttaen esimerkiksi ihon epätasaisuutta. Vanhempien ihmisten kohdalla tämä voi lisätä vaikutelmaa ryppyjen syvyydestä. Silloin on mielestäni kohtuullista, että ihoa voi hieman siloittaa, lähtökohtana kuitenkin se että ei poista ryppejä kokonaan.

”Meikkaajan näkökulmasta toivoisi sitä että sellaisia epäedullisia kuvia ei käytettäisi tai että jälkikäsittelyssä korjattaisiin jos meikki on mennyt jotenkin huonosti kuvauksen aikana. Pikkasen retusoitaisiin ihan vaan sen ajan asettamista syistä. En usko siihen että lähdetään käsittelemään liikaa, kun kuvattavat ihmiset ovat kuitenkin tuttuja kasvoja, sitten jos ne käsitellään lähes tunnistamattomiksi, niin siinä ei olisi mitään järkeä. Tekee haittaa myös niille ihmisille enemmän, saavat minun mielestä olla enemmän sellaisia aidon näköisiä kansia, mutta kyllä niiden silti pitää olla kauniita ja näkyä se että tässä ollaan tehty töitä sen eteen”.(Jokikunnas 2016.)

Välillä tulee vastaan kuvattavia, jotka vaativat esimerkiksi jonkun epäkohdan poistamista kuvasta, esimerkiksi jonkin näppylän tai tummien silmäanalusten vaalentamista. Tässä tapauksessa täytyy ajatella tilannetta lehden ja myös

kuvattavan kannalta. Hän on kuitenkin se, joka suostuu poseeraamaan omilla kasvoillaan iltapäivälehdessä kassessa ja hänen täytyy luonnollisesti olla tyytyväinen näkemäänsä, jos hän ei sitä ole, voi käydä niin ettei kyseinen henkilö suostu enää kuvattavaksi lehdelle, joka ei kuunnellut hänen toiveitaan.

Kuvankäsittely on myös siltä osin tärkeässä asemassa, kun ajatellaan millaiselle paperille kuva painetaan. Jos kuva on painoon lähtiessä nuhruinen, sen nuhruisuus kaksinkertaistuu painosta tullessa. Tämän takia on hyvä hieman korostaa värejä ja nostaa kontrastia, jotta kuva näyttäisi hyvältä myös lehdessä.

Ilta-Sanomilla on repro eli kuvankäsittelijät, jotka tekevät kuville tarvittavat värimääritykset ja kääntävät kuvat CMYK-muotoon ennen kuvan lähtemistä taittajan pöydälle ja painoon.

”Esimerkiksi saattaa olla muuten hyvä kuva mutta siinä on juuri hius suoraan silmän päällä. Tämän tyyppiset asiat ja finnit, rypyt korjaan. Samaten jos kuvattavalla on ollut joku spesiaali toive, joka on perusteltu, olen prosessoinut ne. Esimerkiksi saattaa olla arpia, joita ei välttämättä halua esitellä, mutta ne tulevat noissa valoissa normaalia enemmän esille, niin mä himmaan niitä. En poista täysin, mutta sillä tavalla että ne eivät tule esiin sieltä niin voimakkaasti. Aika harvoin nykyään pyydetään mitään spesiaalia, mutta kyllä niitäkin tulee”. (Aarre-Ahtio 2016.)

Yleisesti Ilta-Sanomissa kuvankäsittely pysyy rajallisena, joidenkin mielestä sen pitäisi olla ihan nollassa, kertoo Sistonen. Kuvankäsittely on kuitenkin asia, mitä katsotaan kuvakohtaisesti ja henkilön toiveiden mukaisesti, esimerkiksi sellaiset pienet epäkohdat, jotka eivät muuta itse kuvaa.

”Minä olen sitä mieltä että kuvattavalle voi olla kohtelias, jos hänellä on joku luomi pahassa paikassa tai tällainen pieni asia joka on helposti korjattavissa, ilman että se kuvan realistisuus kärsii. Toki voidaan lisätä jotain, kuten jatkaa taustaa, tällaisia ihan luonnollisia, koska kansikuva ei sinänsä ole dokumentti kuin taas uutiskuva, että siinä voi ottaa tiettyjä vapauksia, mutta vapaudet on kyllä erittäin rajattuja. Iltalehdellä taas se on ollut paljon vapaampaa, onneksi Ilta-Sanomien on pitänyt linjansa tässä. Käsittelystä pitäisi mielestäni ainakin kertoa, mutta miten kerrot kassessa että kuvaa on käsitelty”. (Sistonen 2016.)

Valokuva on todiste kohteen olemassaolosta. Se onko valokuva totuudenmukainen, riippuu taas itse valokuvaajasta ja hänen käsityksestään totuudenmukaisuudesta. Tämän on tiivistänyt yhdysvaltalainen valokuvaaja Lewis W. Hine (1874–1940) yhteen lauseeseen: *”Valokuvat eivät valehtele, mutta valehtelijat voivat valokuvata”*. Hinen mukaan valokuva on luonnonkaltainen, se syntyy ikään kuin itsestään, valonsäteiden piirtämänä. Valokuvan ollessa luonnonkaltainen, se asettaa vastakkain inhimillisen subjektin arvaamattoman toiminnan kanssa. Luonto on lahjomaton, valokuvaaja ei (Seppänen 2001, 201). Nykyisin kuvankäsittelyn määrää voi ajatella tähän lisäksi, se on helppo keino muuttaa kuvan sisältöä, jos niin haluaa menetellä.

4.7 Kuvattavan ohjaus

Kuvattaessa haluan olla innostava, luonteva ja saada kuvattavan tuntemaan itsensä kauniiksi ja luonnolliseksi. Kuvattaessa pitää osata olla myös rehellinen, sanoa suoraan jos jokin asento ei vaikka näytä hyvältä ja saa kuvattavan näyttämään epäedulliselta. Pahinta on jos kuvattava tuntee olonsa epämukavaksi ja vaivaantuneeksi, tällainen näkyy heti kuvissa. Itse näytän monesti asentoja kädestä pitäen tai referoin ne kuvattavalle, vaikka kyseessä olisikin ammatikseen kuvauksia tekevä ihminen. Mielestäni tämä saa aikaan tietynlaisen luottamuksen ja siteen kuvaajan ja kuvattavan välille. Tietysti tämä täytyy tehdä toista kunnioittaen eikä antaa kuvattavan olettaa että hän ei osaa tehdä omaa rooliaan, vaan tukeakseen sitä että tilanteessa ollaan yhdessä. Tästä mallin ohjaamisesta on monta mielipidettä, haastatellessani kollegaani valokuvaaja Pete Aarre-Ahtiota hän luonnehti asiaa näin;

”Mielelläni en ohjaa kuvattavaa. Minulla on semmoinen filosofia että se ohjaaminen tekee kuvattavasta jonkun muun kuin mitä hän on. Joskus on kyllä pakko ohjata. Yleensä ohjaan sillä tavoin että puutun jos on puututtavaa. Varmaan joka kolmannella kerralla joutuu ohjaamaan jossain määrin, mutta en rupea näyttämään poseerauksia - se voisi olla aika hassua kylläkin”.(Aarre-Ahtio 2016.)

Tässä käy ilmi myös se tosiasia että naiskuvaajana on ehkä helpompi näyttää niin sanottua mallia kuvattavalle, voisi olla huvittava näky kun mieskuvaaja

näyttäisi poseerauksia joita näkee Ilta-Sanomien kannessa, toisaalta se toisi hyvää huumoria itse kuvaustilanteeseen.

Kuvattavien ohjaus Ilta-Sanomien kansikuvaa ottaessa vaihtelee tietysti henkilön mukaan. Jos kuvattava on ammatikseen poseeraava missi, hän yleensä osaa ottaa asennot ja olla kuvissa. Välillä kanteen kuvataan ihmisiä, jotka ovat töissä näkyvässä ammatissa, mutta silti kansityylinen poseeraaminen voi tuntua vaikealta, jolloin kuvaajan täytyy antaa kaikki tuki kuvattavalle, jotta kuvista saadaan hyviä ja mikä tärkeintä, kuvattava tuntee itsensä kauniiksi. Kansikuvissa on ihmisiä laidasta laitaan, on missejä, näyttelijöitä, laulajia, poliitikkoja, uutisankkureita ja niin edelleen. Kuten aiemmin kerroin, kannen formaatin ollessa niin suppea, nämä kaikki eri ammattikuntaa edustavat ihmiset täytyy tavallaan saada istumaan siihen muottiin mitä lehdessä kansikuvalta toivotaan.

5 MILLAINEN ON HYVÄ KANSIKUVA

5.1 Kansikuvaan vaikuttavat tekijät

Kuten edellä kerroin, kansikuvassa on tärkeää, että kuvattavan kasvoille ei muodostu varjoja, vaan että ne näkyvät selkeästi. Tämä auttaa siihen että ihminen on helposti tunnistettavissa ja teksti, joka taitetaan kansikuvan päälle erottuu selkeästi kun kuvassa ei ole häiritseviä varjoja. Kansikuvaa varten täytyy myös huomioida tausta, se ei saa olla liian sekava vaan mahdollisimman yksinkertainen ja niin sanotusti softi. Tilaa pitää jättää taustalle, jotta otsikot ja logo mahtuvat kuvaan mukaan ja kannesta tulee ilmava, jolloin se näyttää kutsuvalta.

Ilta-Sanomien kansikuvissa täytyy ottaa huomioon lukija, eli lehden ostaja. Kannen täytyy olla kutsuva ja kiinnostava. Sanotaan että se on kaksi sekuntia kun ihminen näkee kannen, silmäilee sen läpi ja tekee sen perusteella ostopäätöksen. Kansissa huomioidaan erilaisia ulkoisia asioita kuten; erilaisia juhlia, joulu, pääsiäinen, vappu, ystävänpäivä, juhannus yms. Myös vuodenaika pitää miettiä, ettei ole kesäkuvaa kannessa vaikka joulukuussa. Erilaisilla värivalinnoilla tuetaan ajankohtaisuutta, fondeja valitsemalla voidaan tuoda

tietyntaista tunnelmaa, kuten itsenäisyyspäivänä taustakankaan värinä käytetty sininen viestii isänmaallisuudesta, kun taas ystävänpäivänä suositaan hempeitä värejä. Ihmiset ostavat lehtiä myös pelkän kokemuksen ja lehden ulkonäön kautta, houkutteleva kuva saattaa sinällään johtaa ostopäätökseen.

Värit tuovat kuviin tietynlaisen tunnelman, esimerkiksi ystävänpäivänä ihmiset haluavat nähdä rakkautta, hempeyttä, iloa ja onnea. Äitiydenpäivänä taas halutaan tuoda esiin äidin ja lapsen välistä suhdetta ja äitiyden iloa. Näitä asioita tukee myös kuvattavien vaatetus ja meikki. Kuvaajan ja stailistin vastuulle jää se, miltä ihmiset näyttävät kuvissa ja millainen viesti tai tunnelma kuvista välittyy katsojalle. Itselleni tärkeää on rentouttaa kuvattavat ja saada heidät näyttämään luonnollisilta ja iloisilta (Liite 7).

Kansikuvassa on myös tärkeää, että lukija tunnistaa kannessa olevan henkilön, kuten Hanna Weselius kirjoittaa; *”kun ihminen näkee valokuvan, joka ei heti näytä miltään tunnistettavalta, hän yleensä kysyy ensimmäisenä, mitä kuva esittää ja seuraavaksi, miten se on teknisesti tehty”* (Weselius 2004, 59).

Tämä tietenkin tarkoittaa enemmän sitä jos kyseessä on kohde tai esine joka ei ole heti tunnistettavissa, mutta sama pätee iltapäivälehdessä, jos kannessa oleva ihminen on tunnistamaton, ostaja ei kiinnitä siihen samalla tavalla huomiotaan, kun taas ihmisen ollessa tunnistettavissa. Meikkaaja – stylisti Ida Jokikunnas muotoili asian näin;

”Silloin kun siitä tulee semmoinen fiilis, että voi luoja miten kaunis ja raikas toi ihminen on ja että minä haluaisin näyttää samalta”. (Jokikunnas 2016.)

Tällöin voidaan todeta että kansikuva on onnistunut.

5.2 Kansikuvan rakenne

Ilta-Sanomien viikonvaihteen kansikuva koostuu kansikuvasta, jonka päällä on logo. Tietysti kannessa täytyy olla muutkin pakolliset elementit, kuten otsikot, viivakoodi, sivunumerot, päiväys ja muut tarpeelliset yksityiskohdat. Ilta-Sanomien kansi on tunnistettava ja toistaa samoja tyylipiirteitä. Tärkeimpänä kannessa on kuva ja logo, logoa voi pikkuisen peittää, mutta sen täytyy aina olla

pääroolissa ja tunnistettavissa. Logon yläpuolelle sijoitetaan uutispalkki, välillä se tosin saattaa jäädä pois. Juhlapyhinä siinä voidaan vaikka kertoa: "Tänään suuri pääsiäisjätti" jne. Uutispalkki on kannen paraatipaikka tehdä pienellä suurta huomiota, sen alla on pääkuva, jonka päälle laitetaan jokin määrä muita aiheita. Kannessa on yleensä 7-12 aihetta, niiden määrää tietysti riippuu kulloisestakin päätoimittajasta ja toimituspäälliköstä ja uutistilanteesta, kertoo Sistonen.

Kuva 2, Ilta-Sanomien viikonvaihteen kannet kesäkuulta 2015 ja 2013

Oheisissa kansissa (Kuva2) näkee uutispalkin vaihtelevaisuuden ja tehokkuuden. Vasemman puoleisessa kannessa, jossa poseeraa Maryam Razavi, on käytössä perinteinen uutispalkki, kun taas kannessa jossa on näyttelijä Iina Kuustonen mainostetaan juhannuksen jättinumeroa. Kun katsoo kansia, katse suuntautuu automaattisesti ensin Ilta-Sanomien logoon, sitten kannessa olevan henkilön kasvoihin ja silmiin, sen jälkeen ylös suoraan uutispalkkiin.

Kuvan ympärille täytyy jäädä tilaa otsikoita ja pikku kuvia varten. Teksti ja kuva muodostavat kokonaisuudessaan itse kannen. Kansikuvaa kuvattaessa täytyy huomioida kaikki nämä asiat, joten kuvaa ei voi rajata liian tiukaksi.

”Kansi on myös lehden ainoa sivu, jota saatetaan katsoa kaukaa, siispä on hyvä että kuva ja pääteksti erottuvat myös etäälle. Selkeä hierarkia kannessa on aina eduksi”. (Rantanen 2007, 97.)

Kannessa kuvan täytyisi pystyä elämään ja muiden elementtien olla alisteisia kuvalle ja logolle. Kannessa täytyy olla rytmi, jotta se muodostaa selkeän kokonaisuuden. Sistosen mukaan Ilta-Sanomien valttikorttina kannessa on selkeys ja puhtaslinjaisuus.

”Silloin kun itse tein kansia, halusin että se valttikortti olisi selkeys ja puhtaslinjaisuus, niin pitkälle kun se on mahdollista. Siinä toiveiden ristipaineessa kun on kuitenkin parhaimmillaan kolme päätoimittajaa, neljä toimituspäällikköä ja kaikki muut tahot kertomassa miten se pitää tehdä, yrittää pitää siinä sillä tavalla hoitaa ettei kannesta tule pelkkä kokoelma otsikkolaatikoita ja kuvia, vaan että se on jonkunlainen kokonaisuus”. (Sistonen 2016.)

5.3 Kansikuvan sommittelu

Kansikuvaa kuvattaessa täytyy pohtia sommittelua jo kuvausvaiheessa, koska kansikuvan päälle rakennetaan Ilta-Sanomien etusivu, jolloin siihen lisätään paljon erilaisia elementtejä. Rajaukseen täytyy jättää taittovaraa, jolla tarkoitetaan kuvan ympärille jäävää tyhjää tilaa. Tämä asettaa omat haasteensa kuvaukseen, koska kuvaaja rajaa kuvansa normaalisti kuvaustilanteen aikana, kun taas kannen rajaus tapahtuu vasta taitossa. Kuvattaessa kuvaa täytyy ajatella tietynlaisena taittoalustana, jotta kykenee sisäistämään ylimääräisen tilan merkityksen. Usein kansikuvissa on ongelmana liian tiukka rajaus, joka aiheuttaa taittajalle ongelmia. Taustaa joudutaan jatkamaan jälkikäsitteilyllä, joka voi olla työlästä varsinkin jos kuva on otettu jossain miljöössä. Studiossa tasaisella taustalla kuvatut kansikuvat ovat helpompia jatkaa, jos sille on tarvetta. Lähtökohtana kansikuvassa pitäisi olla tyhjää tilaa henkilön molemmilla sivuilla ja yläreunassa, jotta sinne saadaan lehden logo ja uutispalkki. Itse kuvassa olevaa henkilöä ei myöskään saa rajata liian tiukkaan. Rajauksen olisi hyvä olla suurin piirtein lantion kohdalta, jotta alapuolelle jää myös varaa taitoille.

5.4 Kaunis dekoltee

Iltapäivälehdessä kansikuva on myös tunnettu yhdestä asiasta, josta kukaan ei varsinaisesti puhu, mutta ainakin lukijat sitä kannessa toivovat näkevänsä. Tämä on tietysti paljas pinta tai jos suoraan sanotaan niin rinnat, tarkemmin ottaen rintavako. Jokainen kansikuvan ympärillä työskentelevä ihminen, kuvaaja, stailisti ja jopa itse kuvattava tiedostaa tämän asian, siitä ei yleisesti puhuta, mutta kaikki sen tietävät. (Jokikunnas 2016)

”Ei sanota suoraan että tissit tiskiinkin tyyppisesti, mutta siitä muistutetaan välillä hienovaraisesti. Silloin alkuun kun rupesin tekemään Ilta-Sanomien kansia niin aina sanottiin, että kanteen halutaan sellaista antavaa kaula-aukkoa, jotta näkyisi kaunis dekoltee. Niillä on monen näköisiä kiertoilmaisuja, kaikki tarkoittaa kuitenkin sitä samaa että mieluusti haluttaisiin sitä että näkyisi hieman tissivakoa” .(Jokikunnas 2016.)

Viikonvaihteen kannessa on tunnetusti hymyilevä kaunis nainen, jolla on hiukset auki. Kun tämä nainen sijoitetaan kaikkien kannessa olevien elementtien sekaan, siihen keskelle jää sellainen tila, johon aika usein jäävät vahvasti näkyviin henkilön kasvot ja rintamus.

”Kukaan ei ole vaatinut, mutta kyllä niitä varmaan toivotaan. Siinä on semmoinen asia että niiden otsikoiden ja logojen ja muiden hässäköiden keskelle jää alue joka pitää sisällään kasvot ja tissit. Koska se näin on niin kyllä se on osa sitä kuvaa. Kyllä ne täytyy huomioida, jos sitten tilanne sallii”.(Aarre-Ahtio 2016.)

Yleisesti ottaen kansiin toivotaan paljasta pintaa, kuitenkin hyvän maun ehdoin.

”Ei tarvitse olla rohkea, herkkyys voi olla paljon seksikkäämpää kuin paljas pinta. Se on niin ohut raja että milloin mennään halvan puolelle, siitä pitäisi olla hirveän tarkka, että mieluummin sitten vaikka burkha päälle, naisen silmät voi olla paljon tärkeämpi kuin se rintavako. Jos ajatellaan mikä koskettaa, alastomuus on täysin irrelevanttia, sensuelliisuus on tärkeää. Iho voi olla vaikka kokonaan peitettynä, kunhan kuvasta tulee jotenkin lämmin fiilis. Halpuus ei ole lämmintä”.(Sistonen 2016.)

6 ESIMERKKITAPAUKSET

Esimerkkitapauksissa kerron kolmesta eri kansikuvaustilanteesta, jotka ovat tapahtuneet opinäytetyöprosessin aikana. Avaan sitä, miten tieto kuvauksista tuli, mitä tein taustatyöksi, kuinka kuvaus eteni ja millainen lopputulos kuvista saatiin. Ensimmäisenä esimerkkinä ovat Lotta Hintsan alusvaatekuvaukset lokaatiossa. Toisena esimerkkinä ovat Mustat lesket -tv-ohjelman näyttelijöiden kuvaukset. Kuvat eivät varsinaisesti olleet viikonvaihteen pääkanteen tarkoitetut, mutta koska kuvaustilanne oli samankaltainen kuin kansikuvausta tehdessä, esitän sen yhtenä esimerkkinä. Kuvia otettiin myös Ilta-Sanomien Viihteeseen, joten on hyvinkin mahdollista, että jokin kuvista päättyy joskus jonkin viikonvaihdenumeron kanteen. Kolmantena esimerkkinä on Satu Tuomiston kuvaus pääsiäisnumeron kanteen.

6.1 Esimerkki 1

Kuvattava: Lotta Hintsan, Miss Suomi 2013

Toimeksianto: kansikuva ja erilaisia kuvavaihtoehtoja sisäsivuille

Kuvauspaikka: Idan (meikkaaja ja stailisti) koti Nurmijärvellä

Kuvauspäivä: 3.2.2016, keskiviikko

Kuvauksissa olevat henkilöt: kuvattava, kuvaaja, meikkaaja-stylisti ja toimittaja.

Aikataulu: Kuvauspyyntö tuli edellisenä päivänä, jolloin soitettiin toimittajalle ja stylistille. Kello: 9.00 lähdettiin kuvauspaikalle, jolloin kuvattava ja toimittaja noudettiin Sanomatalolta. Ajomatka oli noin tunti, ja takaisin Sanomatalolle oli määrä tulla kello 14:ään mennessä.

Aihe: Lotta Hintsan alusvaatekuvaukset, kauniita kuvia tulevasta morsiamesta

Taustatyö: Etsin hakukone Googlella Lotta Hintsan viimeisimmät tapahtumat, muun muassa blogin, josta sai yhteistä puhuttavaa. Kuvattava oli minulle

ennestään tuttu, joten katsoin vain uusimmat kuulumiset. Oma näkemys siitä, millaisia kuvista pitäisi tulla, oli saada pehmeää, kaunista ja sensuellia kuvaa.

Aamulla lähdin noutamaan Lottaa ja toimittaja Mira Sharmaa Sanomatalolta. Tavatessani Lotan puhuimme siitä, että olemme ennenkin tehneet yhteistyötä, ja aikaisempi hyvin sujunut yhteistyö teki tulevan kuvauksen tunnelmasta heti rennon. Ajomatka Nurmijärvelle kesti vajaan tunnin ja tässä ajassa kerkesimme rupertella nauraa yhdessä. Paikan päälle saavuttaessa meitä odotti Idan tekemä aamiainen, mikä oli erittäin mukava aloitus päivän kuvauksille ja teki tunnelmasta vieläkin kotoisamman ja miellyttävän.

Kuvauksen valmistelu:

Ida aloitti meikkauksen aamiaisen jälkeen, samalla toimittaja Mira haastatteli Lottaa. Sillä välin minä tutustuin kuvauspaikkaan ja aloin miettiä erilaisia spotteja, missä ottaa kuvia. Katsoin miten valo asettuu eri kohtiin ja mietin rajausta ja mallin asentoja valmiiksi. Katsoessani kuvauspaikkoja, otin niistä testikuvia ilman lopulliseen kuvaan tulevaa kohdetta. Kun meikki oli valmis, katsoimme Idan kanssa yhdessä kuvattavan vaatteet, tässä tapauksessa alusasut. Mietimme mitkä sopisivat kanteen ja tyyliltään mihinkin paikkoihin, jotka olin valinnut kuvauskohteiksi. Kerroin Lotalle ja Idalle missä otamme kuvia, olen valinnut neljä eri kohtaa ja miettinyt minkä tyylisiä kuvia niissä otamme ja pohtinut valon käyttöä. En käytä kuvauksessa lisävaloa vaan haluan toteuttaa sen luonnonvalon avulla, luodakseni luonnollisen ja pehmeän vaikutelman ja tuodakseni esiin kauniin valon, joka laskeutuu kuvattavan ylle tietyllä tavoin. En halunnut käyttää lisävaloja, koska koin että se veisi kuvista pois pehmeiden. Täytevaloa antaa refle eli heijastin, jolla Ida sai heijastettua vallitsevaa valoa kuvattavan kasvoille.

Kuvasarja 1

Aloitimme kuvaamisen vierashuoneesta. Huoneen selkeä värimaailma ja ikkunasta tulviva kaunis valo saivat minut valitsemaan tämän kohteen. Ida valitsi Lotalle kauniit keltaiset pitsialusvaatteet. Keltainen sävy toistui myös hyvin sängyllä olevilla keltaisilla tyynyillä. Harmaa sävy maailma sängyn peitteessä ja tyynyissä korosti vaaleankeltaista sävyä ja antoi siihen sopivasti

Kuvasarja 2

Seuraavaksi kuvauspaikaksi olin valinnut yläkerran päämakuuhuoneen, tai tarkemmin ottaen siellä olevan kauniin pikku nojatuolin. Tähän huoneeseen valo asettui myös kauniisti toisesta ilmansuunnasta, täytevalona käytin taas refleä. Hopeanharmaa kuviotapetti huoneen seinällä sopi kauniisti yhteen valkoisen siron nojatuolin kanssa. Lotalle puettiin päälle yksinkertaiset ja tyylikkääät valkeat alusvaatteet ja suuret näyttävät korvakorut. Otimme tässä kuvasarjassa myös muutaman kansivaihtoehdon. Yleensä kansiin ei haluta minkäänlaista kuviota taustalle, mutta tässä kohtaa koin, että tapetissa oleva kuvio ei ole niin hallitseva etteikö sitä voisi käyttää myös viikonvaihteen pääkannessa (Liite 9). Kiertäessäni taloa kuvauspaikkoja etsiessäni huomasin ohimennen, kuinka kaunis vierashuoneen oviaukko on aulasta katsottuna, halusin myös ottaa siinä muutaman kuvan, vaikka tiesin että valo ei tähän kohtaan tule parhaalla

Kuvasarja 3

Viimeiseksi kuvauspaikaksi olin valinnut alakerran olohuoneessa olevan valkean kakluunin edustan. Valoa tulvi kauniisti ikkunoista, valkeat seinät ja vaalea lattia tekivät tilasta todella raikkaan. Asettelimme tyynyjä ja lampaantaljan vanhan kakluunin viereen antamaan kuvaan pehmeyttä ja tietysti samalla teimme Lotalle paikan mukavaksi istua. Vaatetukseksi Ida valitsi sirot hempeän roosat alusvaatteet. Kuvissa Lotta istui söpösti tyynyjen keskellä, otimme myös kokovartalokuvia Lotan nojatessa kakluuniin ja muutaman kansiruudun valkeaa seinää vasten (Liite 10).

Lopputulos

Kuvaukset sujuivat mukavissa tunnelmissa. Kuvausten tunnelma ja kuvausympäristö olivat niin hyvät, että välillä unohti olevan töissä. Kuvaukset saatiin valmiiksi nopeasti ja meille jäi aikaa juoda vielä kahvit ja rupatella kaikesta kuvauksen jälkeen. Lotta sai katsoa kuvia suoraan kameran ruudulta ja oli erittäin tyytyväinen näkemäänsä. Tämä teki tietysti minut tyytyväiseksi. Katsottuani kuvia tietokoneen ruudulta olin tyytyväinen lopputulokseen. Mielestäni pääsin alkuperäiseen tavoitteeseeni siitä, millaisia kuvista halusin ja sain kuviin sen herkkyyden mitä lähdin tavoittelemaan (Liitteet 11–12).

6.2 Esimerkki 2

Toimeksianto: Tv-lehden kansikuva, sisäsivut ja kuvat vihteeseen

Kuvauspaikka: Sanomatalon studio

Kuvauspäivä: 26.2.2016, perjantai

Kuvauksissa olevat henkilöt: meikkaaja-stylisti, kuvattavat, kuvaaja ja toimittaja

Kuvattavat: Mustat Lesket -sarjan näyttelijät Malla Malmivaara, Pihla Viitala ja Wanda Dubiel

Aikataulu: Toimeksianto edellisenä päivänä. Kuvattavat saapuivat meikkiin kello: 9.00 aamulla, puolen tunnin välein. Kello 14.00 kuvattavien täytyi olla Nelosen pressissä Sanomatalolla

Aihe: Kyseessä on suomalainen draamasarja, joka kertoo kolmesta ystävyksestä, jotka onnettomien avioliittojensa seurauksena päättävät yhdessä murhata miehensä. Sarjasta on alkamassa toinen tuotantokausi ja lehden kansi ilmestyy samoihin aikoihin

Taustatyö: Kuvattavat olivat minulle ennestään tuttuja, googletin silti heidän tuoreimmat kuulumisensa. Sarja oli minulle tuttu joten siihen ei tarvinnut erikseen tutustua

Kuvauksen kulku:

Meikkaaja-stylisti Ida Jokikunnas aloitti meikkaamisen yhdeksältä, minä saavuin samaan aikaan Sanomatalolle. Aluksi kävin juttelemassa Tv-lehden taittajan kanssa siitä minkälaisia kuvia he haluavat. Taitossa toivottiin kanteen mustaa taustaa ja kirkkaita vaatteita ja tietysti hymyä. Kolme ihmistä Tv-lehden kanteen tuottaa hieman haasteita, kuvattavat täytyy saada todella lähelle toisiaan ja TV-lehden logon paikka pitää huomioida jo kuvausvaiheessa. Sisäsivuille toivottiin mustia vaatteita ja tv-sarjan tyyliin kuuluvaa fiilistä.

Viihteen kuviin taas haluttiin pastellinsävyjä ja hempoää taustaa. Kuvia tullaan käyttämään myös netissä, joten vaakakuvat ovat tärkeässä roolissa.

Kuvaus tehtiin tiukalla aikataululla, piti saada kuvattua kolme eri settiä, kolmella eri taustalla ja vaatteilla. Jokaisesta setistä otettiin myös yksittäiset kuvat naisista. Saavuttuani studiolle kävin tervehtimässä Idaa ja meikissä istuvaa Pihlaa, vaihdoin hieman kuulumisia ja join kupin kahvia. Keskusteltiin yhdessä mitä kuvataan ja millaisia vaatteita Ida oli kuvauksiin hankkinut, katsoin vaatteiden sävy maailmaa, joiden pohjalta valitsin taustakankaan värin. Meikin jatkuessa laitoin studioon valot valmiiksi, ripustin taustakankaan ja testasin

Kuvasarja 1

Ensimmäisen meikin valmistuttua katsoimme vaatteita näyttelijä Pihla Viitalalle. Kun hän oli pukeutunut, otin hänestä yksittäiset kuvat, ja samaan aikaan lida meikkasi näyttelijä Malla Malmivaraa, ja toimittaja Kirsi haastatteli Wanda Dubielia hänen odottaessaan meikin alkamista. Mallan ollessa valmis otin hänestä yksittäiset kuvat, samaan aikaa Ida meikkasi Wandaa (Liite 13).

Kuvasarja 2

Kun kaikki kolme naista olivat valmiita kuvauksiin, aloitimme ottamalla Tv-lehden kansikuvaa, oransseilla vaatteilla mustaa taustaa vasten. Pihla oli ollut erään naistenlehden kansikuvauksissa edellisenä päivänä. Hän kertoo kokemuksestaan, kuinka kuvaaja ei ohjannut häntä laisinkaan, ainoa asia mitä hänelle sanottiin oli ”Ei hyvä”. Tästä saimmekin lentävän lauseen, joka nauratti kaikkia läpi kuvauksen.

Otimme aluksi kansikuvan. Kolme henkilöä Tv-lehden kannessa asettaa hieman vaatimuksia, ja jotta tv-lehden logolle jää tilaa, mallien täytyy siis olla todella lähellä toisiaan, jotta kaikki mahtuvat kanteen. Kuvattaessa kolmea naista samaan kuvaan mallin ohjauksen tärkeys korostuu, pitää seurata kolmen ihmisen kasvon ilmeitä ja samaan aikaan ohjeistaa heitä ja ottaa itse kansikuva. Kuvassa kaikilla täytyy luonnollisesti olla hyvä ilme, joten tämä lisää haastetta, varsinkin kun aikataulu on kireä. Asettelin naiset pituuden ja hiusten värin mukaan kuvaan, oikealle Wanda, koska hän on pisin, keskelle Malla, koska hänellä on vaalea tukka ja Pihlan sijoitin oikealle, koska hänellä on tummat hiukset ja hän on

lyhempi kuin Wanda, tällöin logo saadaan sijoitettua oikeaan yläkulmaan sinne jäädessä tyhjää tilaa ja hiusten värit muodostavat tietynlaisen rytmin ja sommitelman kuvaan. Värimaailmana kannessa ovat ns. huomiovärit, musta tausta ja oranssit paidat. Kansikuvan jälkeen otimme muutamia kokokuvia, jossa mallit hassuttelivat keskenään (Liite 14).

Kuvasarja 3

Seuraavaksi vaihdoimme malleille mustat tyylikkääts vaatteet ja taustaksi valitsemme valkoisen, jotta kuvasta tulisi mahdollisimman selkeä. Näitä kuvia tullaan käyttämään mahdollisesti tulevissa lehdissä, joten kuvien täytyy erottua kansikuvasta, jotta kuvat näyttäisivät ikäänkuin uusilta, vaikka ne on otettu samassa yhteydessä (Liite 15).

Kuvasarja 4

Viimeisenä otimme kuvat viihteeseen, jonne oli toivottu hempeää ja pastellin sävyjä. Iida oli valinnut tähän kuvaan vaalean roosaa väriä ja erityylisiä mekkoja, taustakankaaksi vaihdoimme sinisen. Otin naisista yhteiskuvia ja kuvat erikseen, kuvat menevät todennäköisesti nettiin, joten tarvitaan pääsääntöisesti vaakakuvaa. Kello lähentelee puolta kahta ja alkoi olla kiire, Nelosen tiedottaja Mia tulee katsomaan millä mallilla kuvaukset ovat. Mallit alkoivat olla jo hieman väsyneitä ja heillä oli vielä ohjelman pressitilaisuus edessä, joten aikaa piti jäädä myös syömiseen. Tässä kohtaan lopetimme kuvauksen. Mielestäni kuvia ei ollut vielä riittävästi, mutta aika on loppu ja niillä mennään mitä on (Liite 16).

Lopputulos

Katsoessani kuvia koneelta, minut valtaa pieni epätoivo. Yksi kuvattavista oli erittäin kriittinen oman ulkonäkönsä suhteen ja hänellä oli paljon toivomuksia kuvista, siitä mitä kuvia voi käyttää ja mitä ei, myös photoshoppaustoiveita tuli aika paljon. Kun kuvataan kuvia jossa on kolme henkilöä, ja heistä yksi ei ole tyytyväinen omaan ilmeeseensä tai asentoon muiden taas ollessa tyytyväisiä, tulee kuvien valitsemisessa aikamoinen ongelma siitä mitä uskaltaa laittaa eteenpäin lehdelle.

Omasta ja muiden kuvattavien mielestä kyseinen henkilö ei näyttänyt huonolta kuvissa, mutta kuvaajana minun täytyy huomioida kaikkien toiveet, toiveet mitä lehti minulle asettaa ja mitä kuvattavat minulta pyytävät. Tässä kuvauksessa samainen henkilö ei halunnut hymyään kansikuvaan, toivoi että laittaisin vakavan kuvan, kun taas lehti nimenomaan pyysi kansikuvaan iloisia ilmeitä ja hymyä.

Samainen henkilö halusi myös, että hänen hampaitaan valkaistaan, koska hänen mielestään muiden hampaat näyttivät kuvissa vaaleammilta.

Päädyin siis kompromissiin kannen osalta, valitsin kansivaihtoehdoiksi kuvia, joissa hymyillään ja vaalensin yhden henkilön hampaita, tällä tavoin kaikki saatiin tyytyväiseksi, kuvattavat ja lehti. Itse olin tyytyväinen kuviin, jotka otettiin mustalla ja valkealla taustalla, kun taas viihteeseen otetut pastellisävyiset kuvat olivat minusta liian platkuja, tämä aiheutui myös siitä syystä kun aikaa viihteen kuvien ottamiseen oli niin vähän (Liitteet 16-18).

6.3 Esimerkki 3

Kuvattava: Satu Tuomisto, Miss Suomi 2008

Toimeksianto: Pääsiäisen kansikuva. Kuvauspyyntö tuli saman päivän aamuna, neljä tuntia ennen kuvausta. Kuvatoimitukselta toimeksianto, soitto viihteen pomolle spekseistä, soitto meikkaaja stylistille vaatetuksesta ja rekvisiitasta

Aihe: Satu Tuomisto pääsiäistunnelmissa

Kuvauspäivä: 7.3.2016, maanantai

Kuvauksissa olevat henkilöt: kuvattava, kuvaaja ja meikkaaja-stylisti

Aikataulu: 14.20 siirtyminen nelosen tiloista studiolle, tuntia ennen aiemmin sovittua, aikataulu muuttui: 14.00 studiolle. Meikin ehostus ja vaatteiden valinta, studion valmistelu. Aika jolloin täytyy olla valmista 15.30, kuvaukset aloitettiin 15.00. Kolme eri vaatetta, kaksi eri taustaa

Taustatyö: Nopea googlaus kuvattavan tuoreimmista kuulumisista, kuvattava onneksi tuttu entuudestaan

Kuvauksen kulku:

Saavuvin Sanomatalolle, jossa tapasin Idan joka oli tuonut studioon rekvisiittaa valmiiksi, kuvataan siis pääsiäisnumeron kantta johon haluttiin pääsiäiseen liittyvää rekvisiittaa. Satu tuli kuvauksiin suoraan Tainola Show'sta ja hänet oli meikattu valmiiksi, hän ei ollut tietoinen että kuvaamme hänestä pääsiäisen kannen, oli siis tapahtunut informaatiokatkos. Hänellä on seuraava tapaaminen neljältä keskustassa, joten meille jäi alle tunti aikaa laittaa Satu kuvauskuntoon ja ottaa kansikuvat, onni on myöskin se että kyseessä on juurikin Satu Tuomisto, joka on alansa rautainen ammattilainen. Ida aloitti Sadun meikin korjaamisen ja hiusten kohentamisen, sillä välin minä laitoin taustakankaan ja studiovalot valmiiksi. Kun meikki ja studio olivat valmiita, oli aika vaihtaa kuvausvaatteet. Aikaa kuvaukseen oli jäljellä 25 minuuttia, tässä ajassa täytyi ottaa kansikuvavaihtoehdot kolmella eri asulla ja kahdella eri taustalla.

Kuvasarja 1

Aloitimme vihreällä mekolla, johon taustaksi valitsimme rairuohon värisen taustakankaan. Rekvisiittana vaaleankeltaisia höyheniä, joita Satu puhaltaa käsistään kohti kameraa, samalla Ida ripottelee tikkailta taustalle leijuvia höyheniä. Tämä osoittautui hitaaksi, Sadun kädessä olevat höyhenet eivät lähteneet lentoon ja taustalla olevia höyheniä oli liian vähän, tarvittaisiin enemmän ihmisiä heittelemään höyheniä taustalle, hylkäsimme pienet höyhenet ja otimme sen sijaan keltaisia suuria höyheniä, joita Satu pitää käsissään. Käytimme kuvauksessa tuulikonetta, joka antaa hiuksiin eloa. Ensimmäinen kansiehdokas muodostuu tästä (Liite19).

Kuvasarja 2

Seuraavaksi vaihdettiin kuvattavalle keltainen mekko päälle ja kuvataan samaa vihreää taustaa vasten. Aiemmin käytetyt pienet höyhenet ovat edelleen lattialla vihreän taustakankaan päällä, päätimme jättää ne siihen ja otamme kokokuvia joissa ne näkyvät. Kädessään Sadulla on edelleen suuret keltaiset höyhenet. Otimme myös kansivaihtoehtoja keltaisella asulla ja vihreällä taustalla (Liite 19).

Kuvasarja 3

Tämän jälkeen vaihdoimme taustaksi keltaisen ja kuvaamme keltaisella mekolla keltaista taustaa vasten, rekvisiittana suuret höyhenet, joiden väreinä tällä kertaa turkoosi ja violetti. Viimeiseksi vaihdoimme Sadulle näyttävän punaisen mekon, jonka väritoive tuli viihteen esimieheltä. Taustakankaan värinä edelleen keltainen ja rekvisiittana suuri keltainen höyhen. Otin koko- ja lähikuvia, halusin kuviin

vähän erilaista tunnelmaa kuin perus missihymyä ja pyysin Satua ottamaan hieman vakavampaa ilmettä ja näyttäviä asentoja (Liite 20).

Lopputulos

Lopetimme kuvauksen kellon ollessa minuuttia vaille puoli neljä, joten olemme pysyneet minuutilleen aikataulussa ja Satu kerkeää hyvin seuraavaan tapaamiseen. Kuvausta helpotti se että malli oli tuttu ja niin ammattitaitoinen, joten itse ohjaukseen tai tunnelman luomiseen ei mennyt aikaa. Katsoessani kuvia koneelta, olin lopputulokseen tyytyväinen, kuvaus tuli niin nopealla varoitusaajalla, etten kerennyt siihen mitään ennakkosuunnitelmia tai kuvitelmia edes luoda (Liite 21–22).

7 TAITEELLINEN LIIKKUMAVARA

Onko Ilta-Sanomien pääkansissa taiteellista liikkumavaraa? Jos sanoisin suoraan, niin vastaukseni olisi ei ja niin sanoisivat muutkin kuvaajat. Taiteellisen liikkumavaran vähyyteen tai sanoisinko mitättömyyteen vaikuttaa lehden kannen vahva formaatti. Kanteen halutaan hymyilevä nainen ja hieman paljasta pintaa, joten en lähde kuvaamaan taiteellista valokuvaa, jossa korostuvat vahvat valot ja varjot, koska sitä ei laitettaisi lehteen. Kannessa täytyy olla selkeä valo, joka ei tee varjoja kasvoille, mikä on oma taiteenlaji, joka täytyy opetella. Helpompaa on luoda kuvattavan kasvoille toispuolinen mystinen valo, kuin valaista se niin täydellisesti, että varjoja ei synny edes ripsenpidennyksistä, jotka kuvauksissa olevilla henkilöillä usein on.

Kansikuvia joutuu välillä ottamaan mitä erikoisimmissa tilanteissa, joskus vaikka jonkin tv-sarjan lehdistötilaisuudessa. Onneksi tällainen menettely on vähentynyt, koska on huomattu, että siitä ei synny kuin keskinkertaisia kansikuvia. Vuonna 2013 kuvasin kantta joulun alla silloin kämppäkavereina asuneiden Sara Siepin ja Niina-Maria Lavosen luona. Tässä kuvauksessa haluttiin kepeää joulufiilistä, jota luotiin tonttuasuilla ja pipareiden koristamisella. Kansi otettiin myös heidän kotonaan valkeaa seinää vasten, joka jälkikäsitellyssä värjättiin lehteen sinisen sävyllä (Liite 23). Taiteellinen liikkumavara keskittyi tässä kuvauksessa rekvisiitan ja puvustuksen varaan. Tietysti tunnelma oli erittäin kepeä, joten rentous lisäsi liikkumavaraa kuvien suhteen.

Kuvaaja voi käyttää värejä ja luoda niiden avulla tasapainoisuutta Väreillä tarkoitan tässä kuvattavan vaatetuksen ja taustavärien yhdistämistä. Rekvisiitalla voidaan tietysti saada kuvaan lisää kiinnostavuutta. Tässä täytyy olla tarkka, koska liika rekvisiitta tai rekvisiitta huonosti käytettynä, voi tehdä kuvasta halvan ja sekavan oloisen. Kuvakulmilla ja mallin ohjauksella kuvaaja pystyy tuomaan omaa näkemystä kuvaan. Kun on kyse Ilta-Sanomien kansikuvasta, oletukset kuvalle ovat aika tiukat.

Kun kuvasin laulaja Krista Sigfriedsiä vappunumeron kanteen, rekvisiitta oli oleellinen osa kuvaa, koska se kuuluu vappuun. Kristan kuvauksissa sain käyttää hieman luovuutta, kun keksimme stylisti Idan kanssa rakentaa Kristalle viitan serpentiineistä; ideana kuvauksessa oli supersankari. Upotimme hänet myös keskelle serpentiinejä (Liitteet 24 - 25).

”Se variaatio on niin naurettavan pieni että siitä ei voi oikein sillä tavalla puhua. Se on normaali liikkumavara, se ei ole taiteellista tulkintaa. Liikkumavara mikä meillä on tarkoittaa, että voidaan miettiä värejä ja rekvisiittaa. Rekvisiitan käyttökin on vähentynyt mikä on ehkä ihan hyväkin asia. Rekvisiitan merkitys on niin voimakas siinä kuvassa. Lehdissä joissa on teema tyyliin joulu tai juhannus voidaan miettiä rekvisiitan käyttämistä. Mutta noin yleisesti ottaen rekvisiitta on vähän last season, se on semmoinen 2000-luvun alun juttu.” (Aarre-Ahtio 2016.)

Iltapäivälehdessä myös rajataan kuvia välillä liiankin ronskilla tavalla. Kuvaajan täytyy olla tähänkin valmis. Se voi olla erittäin ärsyttävää ja välillä tuntuu, että astutaan kuvaajan taiteellisten näkemysten päälle. Itse olen jo tottunut siihen,

vaikka se välillä harmittaa edelleen. Eniten ärsytystä aiheuttaa se, että lukija ei välttämättä näe kuvaajan ottamaa kuvaa, vaan sen mikä siitä on rajattu. Rajaus voi monesti aiheuttaa sen, että kuvan alkuperäinen idea katoaa. Käy myös niin, että kuvataan henkilöstä kansikuvat ja sisäsivun kuvat, ja sitten kun lehti on valmis, lehdessä jostain syystä päätetty rajata esimerkiksi kokovartalokuvasta kansikuva, vaikka kanteen oli otettu omat ruudut (Liite 23).

Taiteellinen liikkumavara kulkee siinä kuvauksen ohessa, vaikka kansikuvaan suoranaisesti ei pääse paljon omaa näkemystään tuomaan, mutta taas samassa yhteydessä otettaviin sisäsivun kuviin pystyy jo vaikuttamaan. Jos kuvauksessa jää niin sanottua ylimääräistä aikaa, voidaan kuvata jotain toisenlaista ja ottaa kuvia itselle niin sanotusti pöytälaatikkoon.

Opinnäytetyöni yhteyteen kuuluu myös valokuvanäyttely Etusivun tyttö.

Kuvissa esiintyy missejä, malleja, laulajia ja näyttelijöitä. Näyttelyyn halusin tuoda esille sen variaation, jossa pääsee käyttämään omaa taiteellista näkemystä. Näyttelyssä olevat kuvat on kuvattu kansikuvaustilanteissa, mutta ne eivät ole itse kansikuvia vaan niitä, joita on otettu kuvauksissa kansikuvan lisäksi sisäsivuille. Halusin tuoda esiin kokonaisuuden joka ei ole niin leimallisesti Ilta-Sanomien kansikuva.

Tutkimukseni lopputulos on, että taiteellista liikkumavaraa itse kanteen otettavissa kuvissa ei ole, mutta taiteellista liikkumavaraa kuviin saadaan sisäsivuille otettuihin kuviin.

8 POHDINTA

Vaikeinta oli lähteä kertomaan aiheesta, joka oli itselle tavallaan itsestäänselvyys. Asiat, joita kuvauksessa pitää huomioida, tulevat niin selkärangasta, että niitä oli vaikea lähteä kertomaan. Piti tosissaan lähteä miettimään, mitä oikeastaan teen, kun lähden kuvaa ottamaan. Listasin asioita ja pohdiskelin mielessäni kuvauksen kulkua, jätin asian välillä tauolle hautumaan, jolloin asiaa alkoi pikku hiljaa kertyä paperille. Itse aina väheksyy itseään, omia saavutuksiaan ja oman työn jälkeään, ja ajattelee, että aina jossain joku tekee asiat paremmin.

Kun on joutunut pakottamaan itsensä tavallaan pysähtymään ja miettimään kansikuvien toteuttamista, sieltä on noussut asioita mieleen, joita ei koskaan edes ajattele, kuten sitä, millä perusteella tekee värivalinnat, miksi valitsee jonkin tietyn kohdan ottaa kuvan ja miten näkee valon kuvattaessa.

Eivät nämä taida niin itsestäänselvyyksiä ollakaan, vaikka ne itsestä siltä tuntuvat. On myös pitkään ollut tunne, että teen aina samaa, samoja kuvia varustettuna eri ihmisellä. Tuntuu, että mitään kehitystä ei ole tapahtunut, vaan on sellaista turtumista, että tekee kaiken aina samalla tavoin. Kun selasin Ilta-Sanomien kuva-arkistoja läpi vuodesta 2009 lähtien, huomasin että piru vie, onhan tässä jotain tapahtunut varsinkin kansikuvien kohdalla. Huomasin, että tapani valaista ja nähdä valo oli parantunut huomattavasti. Ehkä en olekaan siis täysin leipiintynyt tähän hommaan, jospa tässä voisi vielä kehittyä lisää. Muistan, kuinka olin paineessa ensimmäisiä kansikuvia tehtäessä, mutta nykyään kansikuvien tekeminen on luontaista ja mukavaa, koska on saanut siihen tietyn varmuuden.

Pohdittuani kaikkea, mitä kansikuvan ympärillä tapahtuu, sain tietynlaista selkeyttä sen tekemiseen jatkossa. Vaikka asiat ovatkin olleet päässäni, niiden uudestaan avaaminen ja läpi käyminen auttoi minua sisäistämään asioita paremmin. Opinäytetyöstäni muodostui tällainen kehittävä prosessi ihan huomaamattani.

LÄHTEET

Aarre-Ahtio, P. 2016. Ilta-Sanomat. Valokuvaajan haastattelu 24.2.2016.

Airaksinen, T. & Vilkka, H. 2003. Toiminnallinen opinnäytetyö. Jyväskylä: Tammi.

Ilta-Sanomat. 2007. Kuvia, kansia ja kuvaajia. Helsinki: Tekijät ja Ilta-Sanomat Oy.

Jokikunnas, I. 2016. Meikkaaja-Stylistin haastattelu 23.2.2016.

Kilpi, T. 2006. Uutisia, historiaa ja puheenaiheita. Porvoo: Werner Söderström Osakeyhtiö.

Kivioja, Pasi. Alaston Lööppi, Millaiset uutiset myyvät tabloid-lehtiä- ja miksi? Lähitarkastelussa Ilta-Sanomien lööppit, etusivut ja myyntiluvut vuonna 2002. Tiedotusopin pro gradu -tutkielma, Huhtikuu 2004.

Rantanen, L. 2007. Mistä on hyvät lehdet tehty? 1. painos. Helsinki: Hill and Knowlton Finland Oy.

Sanoma Finland. Sanoma Media Finlandin brändit 2016.

<https://www.sanoma.com/fi/uutiset/ilta-sanomat-luetuin-kaupallinen-media-sanoman-lehtibrandit-suomalaisten-suosikkeja>

Seppänen, J. 2001. Katseen voima. Jyväskylä: Vastapaino.

Sistonen, J. 2016. Ilta-Sanomat. Kannen ulkoasuvastaavan haastattelu 7.3.2016.

Weselius, H. 2004. Suunnittele kuva, Henkilövalokuvien rakentaminen aikakauslehdessä. Helsinki: Musta Taide, Aalto Photo Books.

LIITTEET

Liite 1. Jukka Puotila Iltta-Sanomien viikonvaihteen kannessa vuonna 1993, valokuva.

Liite 2. Kannen kuvat. Pete Aarre-Ahtio, Iltta-Sanomat, valokuva.

Liite 3. Iltta-Sanomien etusivu vuodelta 1989, käytössä vielä IS-pallo.

Liite 4. Iltta-Sanomien & Iltalehden lööpiti ja Ben Zyskowitz R-kioskin edessä 17.3.2016, valokuva.

Liite 5. Meikki ja tyyli. Kuvissa: Pia Lamberg, Vicky Rosti ja Anu Saagim, valokuva.

Liite 6. Kuvauspaikka, valokuva.

Liite 7. Tunnelma. Kuvissa: Mia Ehnrooth & Jasmin Hamid, Päivi & Esteri Räsänen, Bea Toivonen & Marja Kinnunen ja Krista Siegrids, valokuva.

Liite 8. Lotta Hintsa, kuvasarja 1, valokuva.

Liite 9. Lotta Hintsa, kuvasarja 2, valokuva.

Liite 10. Lotta Hintsa, kuvasarja 3, valokuva.

Liite 11. Lotta Hintsa, viikonvaihteen kansi, valokuva.

Liite 12. Lotta Hintsa, sisäsivut, valokuva.

Liite 13. Mustat lesket, kuvasarja 1, valokuva.

Liite 14. Mustat lesket, kuvasarja 2, valokuva.

Liite 15. Mustat lesket, kuvasarja 3, valokuva.

Liite 16. Mustat lesket, kuvasarja 4, valokuva.

Liite 17. Mustat lesket, TV-lehden sisäsivut, valokuva.

Liite 18. Mustat lesket, TV-lehden kansikuva, valokuva.

Liite 19. Satu Tuomisto, kuvasarja 1 ja 2, valokuva.

Liite 20. Satu Tuomisto, kuvasarja 3 ja 4, valokuva.

Liite 21. Satu Tuomisto, Viikonvaihteen kansikuva, valokuva.

Liite 22. Satu Tuomisto, sisäsivut, valokuva.

Liite 23. Sara Sieppi & Niina-Maria Lavonen ja Tuula Portin, valokuva

Liite 24. Krista Siegfrid vappu tunnelmissa, valokuva.

Liite 25. Krista Siegfrids viikonvaihteen kannessa, valokuva.

Liite 26. Näyttelyjuliste Etusivun tyttö, juliste.

IS

Turhautunut Toni Nieminen:
Talven hypyt on hypätty
Sivu A33

ROSWITHA
löysi uuden rakkauden
Sivu A23

1993 — 002162 - 9303 LAuantaina 23. TAMMIKUUTA 1993 N:o 18

VIKONVAIHDE 5 mk!

ILTÄ-SANOMAT

Marja-Liisa on PUOTILAN BRAVUURI!
yt television

Uutisten yleisökato sai Ylen paniikkiin
Sivu A4

IS:n sarjiskisa ratkesi

Julma-Juha toipuu potkuista

CLINTONIN
soittotaito testissä
Sivu B28

Katariina muutti tyyliä
Sivu B28

IS-raportti: Työtön nuori katkeroituu
Sivu B10

Kassa valitsi KARVISEN!

6 14880 021620

Liite 2 Kannen kuvat. Pete Aarre-Ahtio, Ilta-Sanomat.

OSTA **EVAKOT** **Evakot-erikoislehti!**
SUOMEN SUURIN UUTISMEDIA PERUSTETTU 1932

Itsenäisyyspäivän jättilehti!
ILTA-SANOMAT 128 sivua!
MYNNISSÄ 5.-6.12.2015 HINTA 2,90 €

10 sivua Tuntematon sotilas -klassikosta
Rokan esittäjän huikea tarina: **JÄTTI SUOMEN ELOKUVAN JÄLKEEN**

Matti ja Pia Nykänen valmiina juhlaan: **"MINULLA ON LINNAN KAUNEIN VAIMO"**

Valkuttajat valitsivat isänmaallisimmat valokuvansa

LINNAEXTRA
Upea Päivi Räsänen laihtui 6 kg
Muistatko nämä kohut ja kaunottaret?
Kansanedustaja Tytti Tuppurainen esittelee pukunsa

Kättilöitä uudet neuvot Sipilälle
Jari Tervo: Olen varastellut tekstiä muilta

Maarit Feldt-Ranta pitkälle sairauslomalle
VATSASYÖPÄ UUSIUTUI

Perustettu 1932
ILTA-SANOMAT 126 sivua!
MYNNISSÄ 30.11.-1.12.2013 HINTA 2,70 €

Itsenäisyysjuhliin tässä minimekossa!
Kansanedustaja esittelee asunsa

Rakennepaketti
NÄIN SUOMI MUUTTUU
Terveystieteiden tutkimuskeskus
Päivähoito Vanhusten hoito

OSTA **Joululehti & Kansa taisteli**
Cheek & Jenni Vartiainen avoimena **SUPERSUOSION VARJOPUOLI**
'En voi mennä enää edes uimahalliin'

IS vertaili: Halvat älypuhelimet pukinkonttiin
Paatero: Ei vasikan kanssa saunaan
Donner: Kolme naista kerralla oli liikaa

Liite 3. Ilta-Sanomien etusivu vuodelta 1989, käytössä vielä IS-pallo.

1989 — 002162 - 9 - 7 LAuantaina 18. HELMIKUUTA 1989 N:o 41

VIIKONVAIHDE

RIEMU- VOITTO!

5:00 mk
ILTA-SANOMAT

72 sivua

Marja-Liisa, Pirkko ja Marjo häikäisivät

Ninan ja Karimin onni kestää Sivu 27

Matti Ahde ajaa nyt junalla Sivu 9

Miksi suomalainen sietää nylkyhintoja? Sivu 10

Va-Bank tuli idästä Sivu 30

Tee tuiskuleija! Sivu 26

9 470335 205023

Liite 4. Ilta-Sanomien & Iltalehden lööpit ja Ben Zyskowitz R-kioskin edessä 17.3.2016.

Liite 5. Meikki ja tyyli. Kuvissa: Pia Lamberg, Vicky Rosti ja Anu Saagim.

Liite 6. Kuvauspaikka

Liite 7. Tunnelma. Kuvissa: Mia Ehnrooth & Jasmin Hamid, Päivi & Esteri Räsänen, Bea Toivonen & Marja Kinnunen ja Krista Siegrids.

Liite 8. Lotta Hintsa, kuvasarja 1.

Liite 9. Lotta Hintsa, kuvasarja 2.

Liite 10. Lotta Hintsa, kuvasarja 3.

Tytär kertoo Simo Salmisen velkataistosta: **"ISÄÄNI HUIJATTIIN RAHA-ASIOISSA"** 70

SUOMEN SUURIN UUTISMEDIA **PERUSTETTU 1932**

ILTA-SANOMAT

MYNNISSÄ 12.-13.3.2016 HINTA 2,90 € Osta Ilta-Sanomien kanssa: Tv-lehti 4,40 €
Urheilusanomat 5,80 € Simo Häyhä 6,80 € **104 sivua!**

UUSI PITKÄN AJAN ENNUSTE: **Luvassa lämmin alkukesä!** 6

Naispomon hurja tilitys alkoholismista: **LIPITTELY OLI VIEDÄ HENGEN** 62

LOTTA HINTSA YHDYS-VALTOIHIN MUUTOSTA: "On ollut pakko pysähtyä" 68

Juha Sipilä MTV:lle pojan kuolemasta: **"HUULTA PURREN ON PITÄNYT MENNÄ"** 7

KAHMI KOLME EMMA-PYSTIÄ: **Antti Tuisku liikuttui kyyneliin**

Viisi vinkkiä auton keväthuoltoon! 12

Oletko sivistynyt? Testaa yleistietosi! 46

Katso kuvat: Emma-gaalan kaunottaret ja voittajat 66

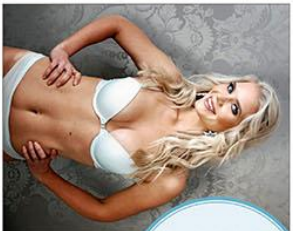
TRAKTORIT VYÖRYIVÄT HELSINKIIN **IS-raportti** 4

Osta uusi erikoislehti **SIMO HÄYHÄ** **SIMO HÄYHÄ**

002162 - 1610 No 60 18.01.16
6 414 830 0211620

– Biinimäisiä naisia tullaan olemaan Yhteisessä, toivoo Lotta Hintsa.

”Toisilla tulee pitkä katseita, ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.”

”Ei ikinä lätkäväimö”

Missikkauomat Lotta Hintsa avoituu kesällä jätkekollija Kristian Näkkyvän kanssa, mutta lätkäväimöä hänestä ei saa tekemäläläkään.

NUORI on Yhteisessä, Lotta Hintsa on pitkä katseita ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.

KESKIVUOKKO Kristian Näkkyvä on Lotta Hintsan avoimien kaksikon miespuolinen jäsen.

– Biinimäisiä naisia tullaan olemaan Yhteisessä, toivoo Lotta Hintsa. Olemme erittäin mukavissa seurusteluympäristössä, ja meidän on syytä olla kiitollisia. – Olen tyytyväinen, että meidän on saatu nähdä, että meillä on yhteisiä mielenkiintoja. – Olen tyytyväinen, että meillä on yhteisiä mielenkiintoja. – Olen tyytyväinen, että meillä on yhteisiä mielenkiintoja.

”Kun Kristian tuli elämään, ymmärsin että tämä ihminen on enemmän voimavara kuin rasite.”

”Siinä mielessä amerikkkaan muuttu on tehnyt hyvää, että on ollut pakko pysähtyä.”

– Lotta Hintsa on pitkä katseita ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.

> Lotta isänsä syyttäjätseurustusta: ”Ihminen on”
Lotta Hintsa on pitkä katseita ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.

Et olisi ikinä lätkäväimö
Lotta Hintsa on pitkä katseita ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.

– Lotta Hintsa on pitkä katseita ja kommentteja siitä, että he antaisin laittaa mieheni aina ruokaa ja käyvät jokaisessa peilissä.

Liite 13. Mustat lesket, kuvasarja 1.

Liite 14. Mustat lesket, kuvasarja 2.

Liite 15. Mustat lesket, kuvasarja 3.

Liite 16. Mustat lesket, kuvasarja 4

>> 60 kanavan ohjelmatiedot – myös radiokanavia! >> Viikon parhaat asiaohjelmat >> Kurkistuksia kulissein

Aina yli 50 arviota

RISTIKKOEXTRA VOITOT 800 €

BACHELOR SUOMEN JUHA: Ihastuin neljään naiseen!

ILTA-SANOMAT

+150 €

MYYDÄÄN AINA YHDESSÄ ILTA-SANOMIEN KANSSA • 10.-16.3.2016 • 10/16 • 1,50 EUROA

Wanda Dubiel, Malla Malmivaara ja Pihla Viitala uusissa jaksossa:

Mustat lesket hengenvaarassa

ELASTISEN UUSI OHJELMA: Mukana unelmavieraita

EMMERDALE: Cainilla vakava sairaus?

KYNSIN HAMPAIN: Pamela Tola pääministerinä

HJALLIS HARKIMO haastaa Cheekin

KIELLETTY RAKKAUS: Anni Hautala yllättyi tarinoista

002246-1610 16010
6 414880 022467

Liite 19. Satu Tuomisto, kuvasarja 1 ja 2.

Liite 20. Satu Tuomisto, kuvasarja 3 ja 4.

PÄÄSIÄISEN UUSI JÄTTILEHTI
SUOMEN SUURIN UUTISMEDIA PERUSTETTU 1932

ILTA-SANOMAT

MYYNNISSÄ 26.-28.3.2016 HINTA 2,90 € Osta Ilta-Sanomien kanssa: Tv-lehti 5,40 €, Urheilusanomien 5,80 €, Simo Hyytiä 6,80 €, KevätMIX 5,30 €

112 sivua!

Pitkä odotus päättyi: **URPILAISALLE 1-VUOTIAS ADOPTIOPOIKA** 6

Jopa +10°C Kevät alkaa! 8

Yllättäen kihlautunut Satu Tuomisto: **"KOSINTA TULI PUUN TAKAA"** 22

Mummo-sarjan tähti Anja Räsänen kuoli **YSTÄVÄ KERTOO VIIMEISIÄ HETKISTÄ** 24

Robert Helenius valmistautuu uransa tärkeimpään otteluun **KOLME VIIKKOA ERISTYKSISSÄ** 34

Carl Haglund Stubbin hallituksesta: **"SE OLI TOSI HIRVEÄ VUOSI"** 4

Katri Helena vaikenee 60-luvun romanssista **NYT PUHUU DANNY** 25

Vuosikymmenten ISTUMATYÖ TUKKI VERISUONET **Esko Riihelä** PLUS 10-13

IS-reportaasi lapsimorsiamista **ISÄ MYI 13-VUOTIAAN MEERVATIN** PLUS 1-5

002162-1612 * N:o 71
16012
6 414880 021620

Liite 23. Sara Sieppi & Niina-Maria Lavonen ja Tuula Portin.

Liite 24. Krista Siegrid vappu tunnelmissa.

Liite 25. Krista Siegfriids viikonvaihteen kannessa.

Poliisi pidätti 15-vuotiaan koulutytön epäiltynä taposta **TYTTÖJEN KAVERUUS PÄÄTTYI TRAGEDIAAN**

Perustettu 1932

ILTA-SANOMAT

MYYNNISSÄ 30.4.–1.5.2015 HINTA 2,70€

Osta Ilta-Sanomien kanssa: Ty-lehti 4,20 €, Urheilusanomat 5,60 €, Viikokausliiga 5,60 €, Huvilo & Huussi 5,20 €, HelppoHeikki 5,10 €, Natsien tuho 6,60 €

Vapun upea lukupaketti!

NÄIN TUTUT JUHLIVAT 52

Vappu-ristikko

Krista Siegfriidsin ihana vappu 50

Rajut uutiset Haglundista levisivät Venäjällä 'EI SE VARMAAN SATTUMA OLE' 4

IS-analyysi: Ahtisaaren ja Putinin tapaamisella HISTORIALLINEN MERKITYS 12

20-SIVUINEN GRILLIEXTRA

Parhaat marinadit ▶ Grillijuhlat Meksikon tyyliin ▶ Kesän ihanimmat jälkkärit

NÄIN KOHTAAT teekkarin

OSTA myös nämä!

002147 - 1518 * N:o 99

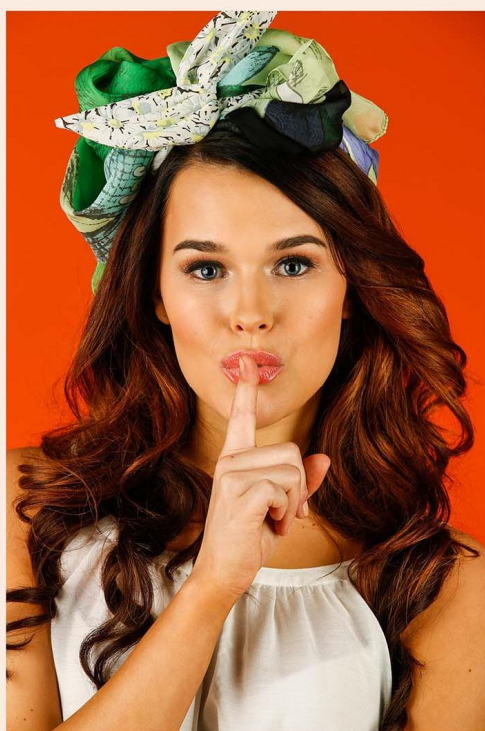

6 414880 021057

Valokuvanäyttely

Minervan aulassa 1.4-30.4.2016

ETUSIVUN TYTTÖ

Seksivau!

Kuva / Leena Koskela